

STANICE V KOSMU

1.

Když major Zimmer vystupoval z kosmické lodi, rozhlédl se po přistávací ploše. Napadlo ho, jak dlouho asi bude základna na Gleamu vypadat tak pokojně. Během letu k transmiteru v soustavě Ztracených a zpátky, byl svědkem mnoha bitev mezi Maahky a Tefrody, případně duplikanty. Boj o mlhovinu Andro-Beta se rozhořel naplno. Bez pomoci Maahků by Pozemšťané svou základnu na Gleamu neudrželi. Tisíc pozemských lodí bylo neu-

stále připraveno zasáhnout tam, kde se duplikantům podařilo prolomit silnou obrannou frontu Maahků.

Maahkové jsou spolehliví spojenci, uvažoval Zimmer, když nastupoval do připraveného vozidla. Mladý poručík vyskočil od volantu a zaslutoval. Zvědavě si prohlížel dva kosmonauty, kteří právě přistáli. Zimmer se chabě usmál.

„Poručík Coover, pane!“ vyhrkl mladý muž. „Doufám, že jste měli dobrý let?“

Zimmer a Matrynov, první důstojník z kosmické lodi FRANKFURT, se po sobě podívali.

„Dobrý let?“ opakoval Zimmer zamyšleně. „Spíš bych řekl, že se vracíme rovnou z pekla.“

„Velký administrátor už na vás čeká,“ řekl spěšně Coover.

Zimmer a Matrynov se usadili na zadní sedadla, Coover si zase sedl k řízení. Zimmer se ještě ohlédl po své lodi. Už se k ní sjížděly vozy montážních techniků. FRANKFURT čeká důkladná oprava. Loď nalétala osm set tisíc světelných roků. Posádka zůstane na lodi ještě hodinu a pak se přestěhuje do ubytoven.

Matrynov potlačoval zívání. Zimmer se na něj podíval s pochopením. V posledních dnech skoro nespali. Zimmer ještě teď nechápal, jak se jim podařilo prorazit liniemi duplikantů, aniž se dostali do vážného nebezpečí.

„Přál bych si, abychom přinášeli lepší zprávy,“ poznamenal Matrynov, když jejich vůz zastavil před budovou velitelství.

Zimmer pokrčil rameny. Vždycky pochyboval, že se Pozemšťané v mlhovině Andromeda udrží. Události posledních dnů mu dávaly za pravdu, ale žádnou radost z toho neměl.

Major Zimmer byl velké postavy, bylo mu šedesát čtyři let. Byl to zkušený důstojník, rozvážný a spolehlivý.

„Jsme na místě, pane,“ oznámil Coover a zastavil před hlavním vchodem.

Zimmer a Matrynov mu poděkovali a vystoupili. Zimmer si všiml, jak se

jeho první důstojník nerozhodně rozhlédl po průčelí budovy. Pracovali spolu už dvanáct let a dobře se znali.

Zimmer věděl, že by teď Matrynov raději šel na ubytovnu a hlášení přenechal jemu.

„Tak jdeme!“ řekl.

Z recepce je poslali do konferenční místnosti. Tam na ně čekali Rhodan a Atlan. Arkonidan stál před třírozměrnou hvězdnou mapou, Rhodan seděl za stolem. Když dva kosmonauti vešli, První administrátor vstal a šel jim naproti.

„Jsme rádi, že se vám podařilo vrátit se na Gleam,“ uvítal je. „Dostali jste se až k Ruinovému transmiteru?“

Zimmer se zastavil uprostřed místnosti.

„Žádný Ruinový transmitter už neexistuje, pane,“ řekl nezvučně. Viděl, jak sebou Atlan trhl a otočil se k nim. Rhodan zůstal klidný.

„Podejte zprávu, majore,“ vyzval Zimmera.

„Dvě slunce, která tvořila transmitter, se spojila a vznikla z nich obrovská nova. V kosmu řadí nepředstavitelné energetické bouře, pane.“

„Takže transmitterová cesta se zhroutila,“ konstatoval Atlan. „Doufali jsme, že se jednotlivé stanice postupně stabilizují, ale nestalo se to.“

„Odříznuti.“ řekl Rhodan. „Jsme odříznuti od své domovské galaxie. Musíme najít jinou cestu.“

„Jinou cestu, pane?“ žasl Zimmer. „I naše nejlepší loď s novými Kalupovými konvertory uletí v nejlepším případě milion světelných roků.“

„Nějaká jiná cesta určitě je,“ řekl Atlan. „Musíme jen hledat.“

„Nerozumím, admirále,“ přiznal Zimmer.

„Atlan věří, že kosmické stanice Maahků dosud existují,“ vysvětlil Rhodan.

Zimmer se nedůvěřivě zamračil. „Po padesáti tisíci letech?“

Rhodan odpověděl: „Čekáme na komisi maahkských vědců. Doufáme, že od Maahků dostaneme podklady o stanicích, umístěných v prázdném prostoru.“

Zimmer si zkusil představit nezměrné propasti prázdného prostoru mezi dvěma galaxiemi. Mimoděk potřásl hlavou.

Ty stanice nikdy nenajdeme, pomyslel si.

Maahkové vypadali v nemotorných skafandrech jako pohádkové bytosti. Usadili se v konferenčním sále. Rhodan považoval tuto závěrečnou konferenci za formální záležitost. Jinak velmi střízliví Maahkové si přáli potvrdit před větším grémiem to, co už probrali v mnohahodinových rozhovorech.

Rhodan proto přizval k jednání všechny vysoké důstojníky a mutanty, kteří zrovna byli na Gleamu. Maahkové seděli mlčky. Nikdy toho moc nenamluvili, ale co řekli, to platilo.

Rhodan trpělivě čekal, až se všichni posadí. Všeobecný neklid Maahkům zřejmě nevadil. Konečně se mohl Rhodan chopit mikrofonu.

„Svou krátkou úvodní řeč přednesu v jazyce Maahků," oznámil. „To nám ušetří čas. Pozemšťané mají za sebou kurzy tohoto jazyka a budou mi rozumět." Pak přešel do kraahmaku.

„Od majora Zimmera jsme se dověděli, že Ruinový transmitter explodoval," oznámil. „Byl by to přehnaný optimismus očekávat, že ostatní transmitters nepostihne týž vývoj. Naopak, musíme počítat s tím, že celá transmitterová cesta brzy přestane existovat. Nemusím připomínat, že takový technický zázrak neumíme obnovit. Ani za dalších tisíc let nedosáhneme úrovně Slunečních inženýrů."

Rhodan si srovnal papíry, které měl před sebou.

„Velké počítače na Gleamu došly k závěru, že tefrodské lodě se mohly objevit v Mléčné dráze jen s využitím interkosmických základen," pokračoval. „To znamená, že staré kosmické stanice existují. Bohužel," usmál se omluvně směrem k Maahkům, „ani my ani naši spojenci nemáme přesné údaje o pozici různých vesmírných stanic. Přesto se ústřední vláda Maahků, rada Devíti otců, usnesla, že nám pomůže. Zde přítomná delegace nám přivezla podklady, z nichž je patrné, že ve vzdálenosti sto tisíc světelných roků od mlhoviny Andro-Beta musí být tak zvaná přestupní stanice. Tuto stanicí zřídili Maahkové pro národy, které během invaze Lemurů neměly možnost využít cesty přes normální stanice. Devět otců nám vzkazuje, že přestupní stanice byla použita jen jednou. ve všech ostatních případech se uprchlíkům podařilo dostat se sem běžnou cestou. Od Maahků jsme obdrželi poziční data, která platila před padesáti tisíci lety." Rhodan zaslechl, jak si někteří důstojníci povzddechli. Také on pochyboval, že bude možné ještě najít nouzovou stanicí. Během padesáti tisíc let muselo dojít k mnoha změnám.

„Všechno, co víme s jistotou, je, že v této vedlejší stanici můžeme najít údaje o hlavních stanicích," řekl Rhodan.

„Proto začneme hledat, i když..." odmlčel se a kývl na důstojníka, který se hlásil o slovo.

„No prosím, majore Redhorsí!" vyzval ho.

Čejen poděkoval. „Bylo by možné, že stanice, kterou máme najít, je pořád přesně na témž místě jako před padesáti tisíci lety?" zeptal se.

Několik kosmonautů se zasmálo, jiní vrtěli hlavou.

„Jistě máte důvod pro svou otázku, majore?" hádal Rhodan.

„Maahkové byli už před padesáti tisíci lety značně technicky vyspělí," řekl klidně Redhorse. „Není možné, že jejich stanice byla vybavena automaticky řízeným pohonem, který celou tu dobu udržoval její kurz na stálé pozici?"

„To odporuje tvrzení vědců, kteří nám zprávu o vedlejší stanici předali," odpověděl Rhodan. „Ani naše velké počítače o tom nemluví."

„Děkuji," řekl Redhorse a zase si sedl.

Rhodan vyložil přítomným, jak si představuje pátrání po vedlejší stanici.

„Budeme hledat ve čtverci měřícím tisíc krát tisíc světelných let. Svislý rozměr je sto světelných let. Středem oblasti je původní pozice stanice. Domníváme se, že stanice je relativně nehybná, ale sleduje pohyb mlhoviny Andromeda. Podle výpočtu se neměla vzdálit od původních souřadnic dál než tisíc světelných let." Jeho gesto bylo téměř bezradné. „je to ovšem pořád ještě ohromná oblast, a vzhledem k tomu, že máme na hledání jen tři sta kosmických lodí, jsou naše naděje na úspěch minimální. Rozdělíme se na třicet svazů. Maahkové nám už závazně slíbili, že s každým svazem vyšlou svého vědce, který bude pomáhat hledat."

Rhodan vytáhl ze svých papírů seznam a četl jména důstojníků, kteří budou velet třiceti pátracím oddílům. V čele prvního oddílu byl major Don Redhorse. Vlajková loď jeho svazu se jmenovala BARCELONA.

2.

„Na Zemi," oznámil seržant Brazos Surfati svému žasnoucímu posluchači, „na Zemi na mě čeká dvacet žen, které by se za mne rády provdaly. Každá z nich je tak bohatá, že bych musel žít sedm životů, abych rozházel všechny peníze, které vyžením. Ještě než se rozpadla transmitterová cesta, posílaly mi moje citelky každý den do soustavy Ztracených jedenapadesát rudých růží."

Poplácal se po břiše a samolibě se rozhlédl.

„vy jste ten největší lhář v obou galaxiích, Brazosi," zašklebil se důstojnický čekatel Lastafandemenreaos Papageorgiu. „Před několika dny jste mi vyprávěl, že jste vzorný manžel a otec šesti dětí."

„To poletování sem tam vesmírem člověka dočista poplete," hájil se Surfati. „Až se jednou vrátíme na Zemi,

budu muset hledat v listinách, kam vlastně patříím."

„Budete moc překvapení, když se vaše adresa bude shodovat s adresou útulku pro zatoulané psy?" zeptal se Papageorgiu.

Shýbl se, aby uhnul před botou, kterou po něm Surfati hodil.

„Až ze mně bude jednoho dne důstojník, já vám to vrátím!" zavolal z úkrytu pod stolem.

„Já už jsem proháněl i generály," zavrčel Surfati a cpal si košili do kalhot. „Pospěšte si, mládenče. Za pár minut nám začíná služba na můstku."

Papageorgiu vylezl zpod stolu. Když se narovnal, převyšoval seržanta o dvě hlavy. Podal Surfati botu.

„Proč nám neřeknou něco víc?" stěžoval si Surfati a s funěním se obouval. „Startujeme do kosmu, abychom něco hledali. Nikdo kromě majora neví, co vlastně hledáme."

„Zaslechl jsem, že tam venku lítá několik set rudých růží," řekl vážně důstojnický čekatel. „Třeba jsou to ony, co budeme hledat."

Surfati si zapnul bundu a opovržlivě se podíval na Papageorgia.

„Upravte si límec, seržante," připomněl mu mladý Řek.

Surfati to udělal.

„Hotovo?" zeptal se Papageorgiu.

Surfati si mladého důstojníka závistivě změřil. Ať si ten mládenec vzal na sebe cokoli, vždycky vypadal jak ze žurnálu. Surfati stačil pohled do zrcadla, aby zjistil, že vypadá jako beztvář pytel mouky. Utěšoval se, že záleží na vnitřních kvalitách, a ty mu nechybí.

V centrále je uvítal první důstojník BARCELONY, Chard Bradon, který byl povýšen na nadporučíka. Před několika lety, připomněl si Surfati, byl Bradon důstojnický čekatel jako Papageorgiu. Surfati se s ním seznámil při akci, při které byla objevena planeta Gleam.

„Major přijde každou chvíli," řekl Bradon. „Chce, aby tu zůstala i předchozí směna."

Surfati přikývl. Zřejmě se teď dozvedí víc o pátrací akci. Když Redhorse vstoupil, všichni se ztišili.

„Za hodinu se oddělíme od ostatních lodí našeho svazu," začal Čejen. „Každá z devíti lodí prohledá svůj úsek. My ale nebudeme hledat tady. Poletíme rovnou k místu, kde byla nouzová stanice Maahků před padesáti tisíci lety." Jeho snědý obličej se ani nepohnul.

„To je proti dohodě!" ozval se z pozadí můstku plechově znějící hlas.

Surfati věděl, že to mluví Grek I ze své kabiny. Maahk byl závislý na ovzduší s metanem a musel být oddělen, všechno však sledoval.

„Není žádná přesná dohoda o postupu hledání," odporoval Redhorse. „Naším úkolem je najít nouzovou stanici. Jako kapitán téhle lodi zodpovídám za splnění úkolu. Ostatní lodě svazu, kterému velím, budou prohledávat svoje přidělené úseky. Jsem si jistý, že velitelé zbývajících svazů budou postupovat obdobně. Nikdo nedostal přidělen střed oblasti, proto ho prohledáme my."

„To odporuje logice," namítl vědec, jehož slova přenášel překладаč.

„Promiňte, majore," vmísil se do rozhovoru Chard Bradon. „Jestli poletíme do středu prohledávané oblasti, nikdo neprohledá část, která nám byla určena."

Redhorse se na něj zamýšleně podíval. „Máte úplnou pravdu, nadporučíku," souhlasil. „To je riziko, které si rád vezmu na sebe."

Major stručně vysvětlil, jaké rozkazy dostali velitelé pátracích svazů. Připomněl, že Grek I je s nimi jako poradce. Každý kapitán měl na palubě jednoho Greka 1. Aby se to nepletlo, dostali Maahkové navíc jméno velitele, s nímž spolupracovali. Maahk na palubě BARCELONY se jmenoval Grek I Redhorse.

„Myslel jsem, že půjde o něco většího," řekl Surfati Papageorgiovi, když zaujali svá místa. Předchozí směna už odešla. V kapitánském křesle teď seděl sám Redhorse,

Papageorgiu se věnoval zaměřovacím přístrojům. Přicházely k nim jen impulzy od devíti ostatních lodí svazu, jinak nic. Redhorsův svaz už doletěl do prázdného prostoru. Mlhovina Andro-Beta byla čtyřicet tisíc světelných roků daleko.

Brzy se oddělí i těch devět lodí a BARCELONA poletí dál nezměrnou prázdnotou kosmu sama.

„je to bláznovství, hledat vesmírné stanice, které zmizely před padesáti tisíci lety," brumlal dál Surfati. „Jen si představte, jak by taková stanice vypadala, kdybychom ji nakrásně našli."

„To si vůbec neumím představit," přiznal Papageorgiu. „Padesát tisíc let je dlouhá doba i na kosmické poměry. Co si myslíte, že se na takové stanici za tu dobu dělo?"

Surfati nic nenapadlo. Bylo mu jedno, jestli hledají objekt starý deset let nebo padesát tisíciletí.

Strávili tak další minuty mlčky. Brazos Surfati seděl na svém křesle a zíval. Teď neměl nic na práci, kontrolu motorů za něj prováděl počítač.

„Oliviere!" zavolal Redhorse.

Černovlasý radista vystrčil hlavu ze své kabiny.

„Dejte vědět kapitánům lodí našeho svazu, že se za minutu oddělíme."

Surfati se nahnul k Papageorgiovi a díval se s ním na jeho přístroje. O minutu později se devět světelných bodů rozletělo různými směry.

„Už letí," komentoval to Surfát polohlasem. „Připomíná mi to tu starou historku o hledání jehly v kupce sena." Redhorse věděl, že údaje o poslední pozici stanice nemusí být přesné. Může se stát, že BARCELONA bude v těch místech létat celé dny a se stanicí se nesetká.

Už to bylo dva dny, co se oddělili od ostatních lodí. Posádka měla jedinou práci, sledovat zaměřovače. Redhorse věděl, že je to únavné zaměstnání. K tomu si jeho lidé uvědomovali, že letí sami ve sto metrů dlouhé lodi prázdným prostorem. Andro-Beta byl pouhý světelný bod na obrazovkách, a sama mlhovina Andromeda nebudila z této vzdálenosti o moc lepší dojem.

Redhorse vyhlásil šachové turnaje a donekonečna diskutoval s Grekem I. Vědec už neodporoval jeho názoru jako zpočátku, ale byl teď o jeho správnosti ještě víc přesvědčený než Redhorse. Držel se přitom přísně logiky. Brazos Surfát byl jako první vyřazen z šachového turnaje a navrhl hru v karty. Během dvou hodin s ním Redhorse prohrál padesát solarů a Surfát si je spokojeně strkal do kapes. ve finále šachového turnaje podlehl Chard Bradon druhému inženýrovi.

Na další turnaj se už nikdo nepřihlásil, zato se v Surfátově kabině rozjel poker o vysoké sázky. Na začátku čtvrtého dne měl Surfát nasbíráno čtyři sta solarů a na lodi už nebyl skoro nikdo, koho by nebyl obehrál. Stal se podezřívavým a zavíral se ve své kabině. Papageorgiu, který ji s ním, sdílel, musel zašeptat heslo, aby mu Surfát otevřel.

Tři technici se domluvili a namontovali u dveří Surfátovy kabiny odposlech. Tak se dozvěděli heslo. Když byl Surfát v kabině sám, vnikli k němu pomocí hesla tři zamaskovaní muži, spoutali ho a hledali peníze z výher. Nenašli nic.

Když se Papageorgiu vrátil, rozvázal triumfujícího seržanta.

„Nenašli peníze!" vykřikoval. „Všechno prohledali, ale nenašli je."

„Byl bych radši, kdybyste z naší kabiny nedělal hráčské doupě," brumlal Papageorgiu.

„To neříkejte," namítal Surfát. „Podílte se na zisku deseti procenty."

O tři hodiny později zachytily zaměřovače hmoty na BARCELONĚ nezvyklé impulzy.

„Impulzy, pane!" zavolal Papageorgiu na kapitána.

„Vzdálenost?" zeptal se Redhorse.

„Dvacet čtyři světelné roky," odpověděl Papageorgiu.

„To bude některá z našich lodí," hádal poručík Mc Gowan, který právě sloužil jako druhý pilot.

„Pracuju na tom, pane," ohlásil důstojnický čekatel. Po chvíli se ozval:

„Je to velká hromada kovu, pane. Počítač to ještě vyhodnocuje."

„Pohybuje se?" ptal se úsečně Redhorse.

„Ne, pane!" odpověděl Papageorgiu.

„Jak to myslíte?" chtěl vědět Redhorse.

„Ta věc stojí ve vesmíru bez pohybu."

„Zatraceně!" vykřikl Redhorse. „My jsme to našli! To nemůže být nic jiného než stanice."

Jeho povely teď šly jeden za druhým. „Dohlédněte na to, aby Grek I hned dostával všechna vyhodnocení z počítače," řekl prvnímu inženýrovi. „Chci, aby všechno sledoval z první ruky."

Radista Olivier Doutreval vykoukl ze své kabiny. „Máme vyrozumět ostatní lodi o tom, co jsme objevili, pane?" zeptal se.

„Na to je času dost," rozhodl Redhorse. „Ještě nevíme jistě, co to před námi je."

Doutreval zaváhal, ale pak se vrátil do kabiny. Surfát se opřel v sedadle a upřeně na kapitána zíral. Vypadalo to, že Čejen poletí prozkoumat neznámý objekt bez podpory ostatních lodí. To bylo pro Redhorse typické. má radost, že se jeho teorie potvrdila, a chce všechna data posbírat sám, položit je před Rhodana na stůl a klidně prohlásit: „Zřejmě byla moje domněnka správná, pane."

„Jen si to poslechněte," pobídl Surfát Papageorgia, který se věnoval svým přístrojům.

„A co?" zamumlal mladý Řek.

„Náčelník zase jednou vyrazil na válečnou stezku," sdělil mu pochmurně Surfát. „Copak neslyšíte tamtamy, kamaráde? Už teď se třesu o svůj skalp -nehledě na peníze, které jsem vyhrál."

Papageorgiu se konečně otočil k Surfátovi. „Co to povídáte?" zahučel.

„Řeknu vám to ještě jednou." Surfát přimhouřil oči a poškrabal se na holé hlavě. „Redhorse nedá nic vědět ostatním lodím, ani až budeme tři sta kilometrů od stanice a vyloďíme pomocný člun."

„Tomu nevěřím," řekl Papageorgiu.

„Vy ho neznáte tak dlouho jako já," připomněl temně Surfát. „Já vím přesně, co má v úmyslu. Někdy je to učiněný d'ábel."

„Myslel jsem, že vy dva jste přátelé?" podivil se Papageorgiu.

„On je Indián, a k tomu major. Já jsem jen starý seržant, který si z milosti vydělává na chleba u flotily."

„Ještě včera jste tvrdil, že s každým důstojníkem zametete."

„Starý muž musí mluvit mnoha jazyky, aby zůstal naživu," řekl vlídně Surfát.

Don Redhorse vstal a přenechal kontrolu řízení Mc Gowanovi. BARCELONA byla ještě tisíc kilometrů od neznámé kosmické stanice. Redhorse požádal Greka 1, aby vyšel ze své kabiny. Maahk se objevil ve skafandru. „Je to jasné," řekl. „Docela určitě je to nouzová stanice." Redhorse věděl, že se může dostat do potíží, když hned teď nedá odvysílat depeši ostatním lodím. Doufal, že mu bude ten malý hříšek prominut, jestli přinese na Gleam cenné doklady o trase kosmických stanic. Žádná jiná loď teď nebyla v bezprostřední blízkosti a objev patřil jen jemu. Redhorse si vzpomněl, jak se mu na Gleamu pro jeho názor bezmála vysmáli, a nechtěli o tom vůbec diskutovat. „Zapojte echolokátor!" přikázal Papageorgiovi. Na obrazovce se objevil obrys, tkvící nehybně ve vesmíru. „Podivné!" vyhrkl Grek 1. „Ani trochu se to nepodobá ničemu, co stavěli moji předkové." „Myslíte, že to není stanice?" zeptal se Redhorse. „O tom nemůže být pochyby. Našli jsme nouzovou stanici," potvrdil Maahk. „Zapnut měřič infračerveného záření, pane!" hlásil Papageorgiu. „Probíhá vyhodnocení," sdělil první inženýr. „Objekt vyzařuje teplo, ale nejsou tam žádné stopy energie." „Kde není energie, není ani život," prohlásil s úlevou Chard Bradon. Redhorse se po něm zamyšleně ohlédl. Život? Jak mohlo někoho napadnout, že by mohl být život na stanici, která padesát tisíc let trčí opuštěně v prostoru? Šílená představa. „Tvar stanice byl původně určitě geometrický," stůsněně přemýšlel nahlas Grek 1. „Vypadá to, že byly provedeny nějaké přístavby." Redhorse držel v rukou výkres, na němž byly v hrubých rysech načrtnuty tvary nouzové stanice. Výkres byl sestaven podle údajů maahských vědců. Byla na něm kulatá plošina, asi jedenáct kilometrů v průměru a tři kilometry silná. Přesně ve středu měla kopuli. „No dobrá, McGowane," řekl Redhorse. „Přiblížíme se." Redhorse vycítil, že někdo stojí vedle něho. Vzhlédl a uviděl Bradonův vzrušený obličej. „Máte nějaké starosti, nadporučíku?" zeptal se ho. Bradon kývl ke kabině radistů. „Depeše, pane," připomněl. „Bylo by dobře ji odvysílat teď, aby ostatní kapitáni o našem objevu věděli." Redhorse se odvrátil k obrazovkám. „Lastafandemenrae, ten obraz je roztřesený. To ho nemůžete ustálit?" „Dělám, co se dá, pane," odpověděl Papageorgiu. „Je to tím, že se BARCELONA pohybuje." „Sestupte až na tři sta kilometrů, McGowane," přikázal Redhorse a otočil se zase k Bradonovi. „Opravdu chcete, abych informoval ostatní lodě?" otázal se tiše. „Ano," přikývl Bradon. „Vím, že rád riskujete, pane. Možná víc než kterýkoliv jiný důstojník ve flotile. Až dosud jste měl vždycky štěstí. Vždycky vám to vyšlo." „Ale myslíte si, že tentokrát mě štěstí opustí," hádal Redhorse. „Myslím si, že v tomhle případě by bylo lepší dodržet rozkazy, které jsme dostali na Gleamu, majore," řekl Bradon stroze. Redhorse mu položil ruku na rameno. „Jestli to dopadne špatně, postarám se, aby všichni věděli, že jste mě odrazil." Bradon zrudl. „Chcete říct, že se chci zajistit pro případ nezdaru?" „Jenom klid," tišil ho Redhorse. „Nebyl byste prvním důstojníkem na mě lodi, kdybych vás dobře neznal." „Podívejte se ne to, pane!" vykřikl Papageorgiu od zaměřovačů. Obrisy stanice na reliéfní obrazovce teď byly zřetelnější. Mc Gowan se dostal na požadovanou vzdálenost a zpomalil. „Kosmické lodě!" vydechl Redhorse po chvíli zmateného přemítání. „Ale takhle nevypadají žádné lodě!" „Jsou to kosmické lodě mého národa," prohlásil Grek 1. „Znám jejich tvary ze starých obrazů." „Jsou naházené jedna přes druhou jako na haldě vraků," řekl Redhorse. „Vypadá to, že je někdo roztrousil a zakotvil po přistávací ploše, jak ho napadlo. Jaký to má asi smysl?" Nejméně tři tisíce starých válcovitých lodí Maahků bylo náhodně rozseto na obrovské plošině stanice. Vypadalo to tak bláznivě, že Redhorse zapochyboval, zda je to dílo Maahků. „Podíváme se na to zblízka," oznámil Redhorse. „Bradon, Papageorgiu, Surfát a Doutreval se připraví na malý výlet stíhačkou. Grek 1 nás doprovodí, protože se na půdě stanice pravděpodobně bude orientovat lépe než my. Mc Gowane, vy a Bowman převeźmete velení na BARCELONĚ, než se vrátíme." Z velitelského stanoviště navázal Redhorse spojení s hangárem v horním patře. „Za pár minut odstartujeme se stíhačkou," oznámil vedoucímu techniků. „Připravte nám ji." Ohlédl se po Maahkovi, který tu stál bez hnutí.

„Jak se vám líbí představa, že brzy vstoupíte na stanici, kterou zbudovali vaši předkové před dávnými časy?“ zeptal se.

„Umím si představit, co nás tam čeká,“ odpověděl Grek 1.

Když Redhorse a jeho druzi odešli z můstku, obrátil se Bowman na Mc-Gowana.

„Navrhuji zapnout ochranný štít, jakmile stíhačka odstartuje,“ řekl první inženýr.

McGowan zavrtěl hlavou. „O tom major nic neříkal,“ odpověděl.

„I tak,“ trval Bowman na svém. „Opatrnosti není nikdy dost.“

Mc Gowan pokrčil rameny. Byl rozhodnutý štít nezapínat. Nechtěl majorovi pokazit radost objevitele.

Energetický štít by někdo mohl zaměřit i na velkou vzdálenost.

To byla největší chyba, jakou kdy Mc Gowan udělal. A zároveň jeho poslední.

3.

Brazos Surfati si připnul helmu ke kombinéze a vlezl do stíhačky. Byl by raději zůstal na palubě BARCELONY a sledoval let tryskáče na obrazovkách.

Redhorse seděl v pilotním křesle, Bradon u palubních zbraní a Papageorgiu tu byl jako navigátor. Surfati a Doutreval nedělali nic. Grek 1 seděl až vzadu, a Surfati nechápal lhostejnost, kterou dával najevo.

„Zavírám vstup!“ ohlásil Redhorse.

Surfati se povytáhl a přes Doutrevalovu hlavu sledoval malou obrazovku, na níž bylo dobře vidět nouzovou stanici.

„Hangárová vrata jsou otevřena, pane!“ hlásil zvenčí technik pomocí místního rozhlasu.

„Startujeme,“ řekl Čejen.

Sluchátka v helmě přenášela jeho hlas dutě. Surfati by si byl rád soukromě popovídal s Papageorgiem, ale nešlo to. Všichni by je slyšeli. Surfati ohmatal pouzdro na zbraň připevněnou k opasku, do něhož uschoval všechny peníze vyhrané v kartách. Ti nestydoví na lodi obrátí jeho kabinu vzhůru nohama, jen vytáhne paty.

„Najdeme si k přistání volné místo mezi vraky,“ sdělil Redhorse posádce.

„Grek 1 nás pak jistě zavede do nitra stanice.“

O deset minut později se stíhačka snášela na plošinu.

„Jen se na to podívejte!“ vyzval Redhorse ostatní.

Povrch stanice vypadal jako bludiště. Staré válcovité lodě byly všelijak do sebe zaklíněné a různě podepřené.

Surfati si všiml jedné, která se vznášela v prostoru na několika přivařených rourách.

„Máte pro to nějaké vysvětlení?“ ptal se Redhorse Maahka.

„ne,“ odpověděl Grek 1 stručně.

„Tohle určitě neudělali Maahkové,“ konstatoval Bradon.

„Mohly o existenci téhle stanice vědět ještě i jiné národy?“ ptal se Redhorse.

„Každá stanice byla obsazena příslušníky pomocného národa,“ vysvětlil Grek 1. „Neumím si ale představit, že by ti tvorové používali naše staré lodě tak nelogickým způsobem.“

„Z jejich hlediska to třeba bylo logické uspořádání,“ vmísil se Papageorgiu. Maahk na to nereagoval. Zřejmě se mu zdálo zbytečné obhajovat svůj názor.

„Myslím, že vidím dobré místo k přistání,“ řekl náhle Redhorse. „Přímo pod námi je volno.“

Klesali k plošině. Surfati teď viděl neznámé lodě na obrazovce tak zblízka, že by si mohl sáhnout.

Najednou obrazovky zesvětlaly a začal houkat poplachový signál. Stíhačka se otrásla úderem a ztěžka dopadla na plošinu.

„Vyskočte!“ křičel Redhorse. „Stroj může každou chvíli vybuchnout!“

Surfati podvědomě chápal, že se stalo něco strašného. Vyskočil ze sedadla a tápal k východu. Před ním šel klidně Grek 1 beze stopy paniky.

„Dostali jsme zásah do zádi!“ volal Redhorse. „Zřejmě jsou tu automatické zbraně. Budeme muset...“ Odmlčel se a Surfati slyšel, jak zasténal. Zděšeně se vyhrnul za Maahkem z letadla.

Redhorse, Papageorgiu a Bradon stáli na plošině a se zakloněnými hlavami zírali vzhůru. Surfati pomalu vzhlédl.

Nad ním, v kosmickém prázdném prostoru, visel svítivý oblak. Surfati pochopil, že tam hoří nějaké velké těleso.

Jediným tělesem, které bylo v bezprostřední blízkosti plošiny, byla BARCELONA.

Surfati měl pocit, že ztrácí půdu pod nohama. V téže chvíli se náhle celá plošina rozzářila. Na všech vracích lodí se rozsvítily reflektory.

„Vypadá to,“ řekl strážlivě jako vždy Grek 1, „že na stanici někdo bydlí.“

Když Don Redhorse uviděl oblak po explozi, napadlo ho, že buď Bowman nebo Mc Gowan nezapnuli ochranný štít. Tušil také, proč. Některý z nich mu chtěl prokázat službu.

Bylo to tragické přátelské gesto. BARCELONA už neexistovala.

Vtom vzplála nesčetná světla. „Někdo tu bydlí," řekl suše Grek 1. Tato slova vytrhla Redhorse ze strnulosti. Rychle se rozhlédl. Nedaleko viděl malou kopuli, která patřila ke stavbám stanice.

„Rychle do krytu!" vykřikl na své průvodce. „Tamhle!"

Vyběhl první, přitom se stále ohlížel. Nikde neviděl žádný pohyb. Doufal, že rozsvícené reflektory patří k nějakému automatickému kontrolnímu systému. Grek 1 se asi mylí.

Kopule, k níž muži doběhli, měla v průměru asi třicet metrů a byla deset metrů vysoká. Vchod se zřítíl. Redhorse rozsvítil reflektor na své přilbě a vlezl přes trosky dovnitř. Všude ležely převržené stroje. Celá tisíciletí sem nikdo nevkročil. Redhorse naznačil ostatním, aby šli za ním.

Reflektory na přilbách osvětlily místnost. Uviděli obraz zkázy a rozpadu.

„Brazosi, zůstaňte u vchodu a dávejte pozor, jestli někdo nejde," rozkázal Redhorse. „Tady jsme zatím v bezpečí. Ještě není jisté, jestli je stanice skutečně obydlena. Rozhodně se nemůžeme vrátit na plošinu, dokud se neubezpečíme, že nás někdo nebude ostřelovat."

„Musíme zkusit navázat spojení s ostatními loděmi, pane," řekl Bradon.

„A jak to máme udělat?" zeptal se major Bradona. „Naše náramkové vysílačky nemají dost velký dosah."

„Pořád ještě máme stíhačku," připomněl Papageorgiu.

„Měli jsme stíhačku," řekl Surfát. „Podívejte se na to, majore."

Redhorse se rozběhl ke vchodu. Z jejich stroje zbývala jen hromádka žhoutu kovu.

„Toho jsem se obával," řekl nezvučně Redhorse. „Nemáme naději, že do tohoto sektoru pronikne jiná pátrající loď. Zbývá nám tedy jen zařízení stanice."

„Jestli jsou všechny přístroje v takovém stavu jako tyhle, pak nevím, k čemu nám budou," namítl Olivier Doutreval.

„Uvnitř stanice to určitě vypadá lépe," řekl s důvěrou Grek 1. „Dokonce doufám, že tam budou prostory, které mi umožní odložit skafandr. Teď mám už zásobu dýchatelné směsi jen na osm hodin."

Redhorse věděl, že pro něj a čtyři ostatní Pozemšťany bude zase problém obstarat si směs s kyslíkem. Jejich agregáty budou za deset hodin prázdné, a co pak?

Důkladně prohledali vnitřek kopule, ale nikde nenašli vstup do stanice. Kopule byla přístupná jen z plošiny.

„Tady nemůžeme zůstat, jestli chceme přežít," rozhodl major.

„Neměli bychom chodit ven všichni, pane," řekl Bradon. „Dobrovolně se hlásím na průzkum."

„ne," odmítl Redhorse. „Půjdu já a Surfát. vy ostatní tu zůstanete, a půjdete za námi jen tehdy, když bude jasné, že je venku všechno v pořádku."

„Majore, já jsem se nehlásil dobrovolně!" protestoval Surfát. „Copak je správné vzít do takové akce otce šesti dětí?"

„Vaše děti mi budou vděčné," odsekl Redhorse. „Papageorgiu, hlídejte vchod místo seržanta."

Redhorse rázně vykročil na jasně ozářenou plošinu. Surfát ho váhavě následoval a držel ruku na zbrani. Stanice byla stejně opuštěná jako předtím. Redhorse viděl pobořené nástavby, zohýbané antény radarů a zasypané vchody. Jenom kosmické lodě působily lepším dojmem. Redhorse si je prohlížel.

„Seržante," řekl tiše, „není vám na těch lodích něco nápadného?"

„Vypadají nebezpečně," bručel Surfát. „Připadá mi, že se na mě z těch lodí dívají tisíce očí."

„Jsou všechny navzájem propojené," řekl Redhorse. „Všimněte si těch rour, které vedou od jedné lodi k druhé. Některé lodě jsou tak sestavené, že se jejich vchody dotýkají."

„To je pravda, pane," řekl Surfát. „Ale co to znamená?"

„Dalo by se říct, že je to něco jako město. Město ze starých kosmických lodí, Brazosi," mumlal Redhorse zamyšleně. „Obyvatelé toho města se mohou dostat do kterékoliv lodi, aniž vystoupí na plošinu. Ani do nitra stanice nepotřebují chodit. Z toho pohledu vypadá nepořádné uspořádání lodí přece jen logicky. Lodě byly na plošinu rozmístěny tak, aby se jejich obyvatelé mohli bez potíží stýkat."

„Proč by někdo bydlel na palubě vraku, když má k dispozici takovou velkolepou stanici?" divil se Surfát.

„Nevím." Redhorse usilovně přemýšlel. „Pravděpodobně se ani nikdy nedovíme, kdo v tomhle městě z kosmických lodí bydlel."

Surfát zneklidněl. Toužebně se ohlédl po kopuli, kde byli ostatní v poměrném bezpečí.

„Nezastavíme se tady, pane?" navrhl. „Můžeme se trochu rozhlédnout."

Redhorse přikývl. Šli k válcovité lodi, zakotvené šikmo na plošině. Horní část lodi byla přivařená k někdejší kontrolní věži stanice. O tutéž věž se opírala příď jiné lodi. Obě byly spojeny silnými kovovými výztužemi. Jejich vchody byly tak blízko sebe, že by stačil tři metry dlouhý kanál, aby je spojil.

„Myslím, že z některých lodí bychom se dostali dovnitř do stanice," uvažoval Redhorse.

„Nemám ani trochu chuti do těch lodí lézt," poznamenal Surfát. „Kdo ví, co na nás na jejich palubách čeká."

„ty lodě tu stojí padesát tisíc let a podle všeho jsou právě tak dlouho opuštěné," řekl Redhorse.

„Připadá mi to tu jako na hřbitově," řekl Surfát sklesle. „Každou chvíli se může probudit nějaká bláznivá automatika a začne po nás střílet."

Lodě, pod kterou stáli, se nad nimi tyčila jako kovová hora. Její povrch se leskl matnou černí.

„Můžeme vylézt po kovových příčkách až k nejbližšímu vstupu," navrhl

Redhorse. „Třeba se nám podaří dostat se dovnitř.“

Surfat se nedůvěřivě rozhlédl. Strašidelné ticho dráždilo jeho fantazii a všude viděl nebezpečné stíny. Redhorse vylézal po nosících. Pružný skafandr mu přitom nepřekážel. Po několika minutách došplhal k nejnižšímu vstupu. Podíval se dolů na Surfata.

„Vchod je pevně zavařený,“ hlásil. „Vsadím se, že propojené vstupy a roury jsou jediné, co lodi spojuje. Ti, kdo tu bydleli, neměli zájem procházet se po plošině.“

„Tím se ode mě nelišili,“ stěžoval si Surfat. „Pane, měli bychom co nejdřív najít vstup dovnitř do stanice.“

Ještě než domluvil, ucítil, jak se mu nějaký předmět tiskne do zad. Strnul a neodvážil se pohnout. Redhorse se znovu podíval dolů.

„Brazosi!“ zavolal. „Za vámi někdo stojí!“

Brazos Surfat se opatrně ohlédl. Uviděl tři postavy v cizokrajné vyhlížejících skafandrech. Jeden z těch tvorů držel nějaký předmět podobný holi a tlačil ho Surfatovi do zad. Ostatní dva mířili podobnými holemi na Redhorse.

„Bude asi lepší, když přijdete dolů, pane,“ vyhrkl seržant.

„Co se děje?“ zazněl od úkrytu Bradonův vzrušený hlas.

„Zůstaňte, kde jste, Charde!“ zavolal Redhorse. „Vyslídili nás tady. Řekněte Grekovi I, že je stanice obydlená.“

„Kde teď jste, majore?“ chtěl vědět Bradon.

„Charde!“ vykřikl Redhorse. „Zakazuji vám vycházet z kopule. Zabariká-dujte vchod.“

„Jste v nebezpečí?“ ptal se Bradon.

„Nebude to tak zlé,“ odpověděl Redhorse. „Přestaňte se už vyptávat a počkejte, až se vám ozvu. Brazosi, jdu dolů.“

Surfat se díval, jak Redhorse slézá. Když byl dole, vzali ho dva neznámí mezi sebe. Jejich ochranné obleky byly neforemné, takže Surfat z nich mnoho neviděl. Jen letmo zahlédl chlupatou tvář s ploským nosem a očima daleko od sebe. Maahkové to tedy nebyli. Podle tvaru oděvu měli čtyři nohy a jejich dvě paže sahaly skoro až k zemi.

Tvor, který stál za Surfatem, přes něj přehodil jakousi síť, která seržantovi rázem znemožnila pohyb. Redhorse dopadl stejně. Síť byla jemná a těsně lnula k tělu.

Surfat viděl, jak jeden neznámý přistral nějaké ploché vozítko. Oba Pozemšťany na ně naložili.

„Charde!“ zavolal Redhorse. „Slyšíte mě?“

„Slyšíme, pane!“ ozval se kapitán. „Víme teď přibližně, kde jste. Co se děje?“

„Někam nás odvázejí, ještě nevíme kam.“

Vozítko se rozjelo. Všechny reflektory náhle zhasly a plošina se zase ponořila do naprosté tmy. Surfat věděl, že teď nemají žádnou možnost sledovat,

kudy je vezou. Tušil, že jejich tři přemožitelé jsou stále nablízku. Uběhlo asi deset minut a vozítko zastavilo.

Následovalo trnutí a pohyb vzhůru.

„Výtah!“ ozval se Redhorse. „Vezou nás někam nahoru.“

Znovu to šklublo a kolem se rozjasnilo. Surfat překvapeně zamžikal. Slyšel, jak Redhorse hvízdal.

„Nevidíte, kde jsme, Brazosi?“ zeptal se.

Surfat odpověděl záporně. Vzhlížel ke stropu bezútěšné místnosti. Její stěny byly natřeny šedě.

„To je vchod do maahkské lodi,“ sdělil mu Redhorse.

Surfat cítil, že se někdo zabývá jeho přílbou. Udusím se! pomyslel si zděšeně. Mimo helmu bude buď vakuum nebo jedovaté ovzduší, jaké dýchají Maahkové.

Vyrazil zděšený výkřik, když mu strhli přílbu z hlavy. Skoro zároveň ucítil, že může dýchat.

4.

Otec Kraterhak Kan Deprok, nejstarší ze smečky, měl špatnou náladu. Blížilo se období, kdy bude převlékat kožich. Jeho smečka byla nejchudší mezi Forrily. A měl i jiné starosti. Už před dvěma hodinami tu měli být zpátky tři vojáci, které poslal, aby zkontrolovali vchody do ostatních lodí.

Kraterhak Kan Deprok se zlostně podíval na mládence Vaňka Eraka, který si líně hověl na svém lehátku a zíval. Deprok by toho chlapa nejradši zaškrtil, jenže... bohužel se bez něho nemohli obejít. Ale to byla příliš delikátní věc, než aby na ni myslel zkušený bojovník, který se dvakrát dostal až do závěrečného zápasu o poctu velkého Vazy.

Deprokův nejmilejší syn, jehož žlutá kožešina svědčila o tom, že později bude otec, stál u dveří a hlídal. Matka vyvarovala kožichy těch několika vojáků, kteří ještě sloužili pod Deprokem.

Bývaly časy, kdy pro každého Forri-la bylo ctí sloužit pod Deprokem. To už je ale dávno. Deprokova smečka zcela zchudla potom, co přestalo fungovat hlavní energetické zařízení lodi a nouzové agregáty co chvilí vyžadovaly opravu. Kromě toho cizí smečka vyplenila Deprokovy hydroponické zahrady a ukradla regulátor teploty. Od té doby se museli u skleníků střídat vojáci a teplotu kontrolovat.

Vank Erak se probral a chabě zakýval na Deproka. Otec nevrle odvrátil hlavu.

„Mám hlad!“ zavolal mládenec na matku, jejíž červený kožich navlhl párou.
 „Ještě chvilku to potrvá,“ řekla matka omluvně.
 Deprok plivl na podlahu, aby ukázal své pohrdání.
 „Ranku!“ zavolal na svého syna. „Pořád ještě se ti tři nevracejí?“
 Mladý Forril se uctivě uklonil, než promluvil. „ne, otče. Všude je ticho.“
 Světla v centrále zablikala. Deprok zaklel. Snad nouzové agregáty ještě vydrží, než se smečce povede ukrást v některé jiné lodi náhradní díly.
 Deprok vstal. V té chvíli zhaslo světlo docela. Deprok si pospíšil k lehátku a zasadil mládenci mocnou ránu.
 „Kdo mě bije?“ vykřikl vyděšeně Vank Erak.
 Deprok si spokojeně zamnul ruce a vyplížil se z centrály.
 „má čím dál horší způsoby,“ stěžoval si mládenec Vank Erak matce.
 „Neměl bys tak o něm mluvit,“ ozval se Rank od dveří. „Dvakrát se dostal do finále o cenu Velkého Vazy.“
 „A dvakrát prohrál,“ připomněl posměšně Vank Erak. „V lodi je čím dál horší vzduch a brzy dojde jídlo.“
 Mezitím se vrátil z chodby Kraterhak Kan Deprok. Přitáhl na světlo vojáka, který běžel kolem.
 „Co se děje?“ ptal se ho podrážděně.
 Voják poznal, s kým mluví, a uctivě škytl.
 „Vyzvědači se vracejí, stařešino,“ informoval Deproka.
 Voják byla matka s krásnou kožešinou, jak Deprok zjistil i v mdlém světle. Kdyby byl po ruce nějaký vhodný mládenec, třeba by jí Deprok dělal milostné návrhy. Takhle se hned vrátil k důležitějším věcem.
 „Co má společného výpadek proudu s průzkumníky?“ zeptal se Deprok.
 „Vracejí se venkovním výtahem,“ vysvětlil voják.
 Deprok sebou trhl, jako by dostal ránu.
 „Výtahem?“ zavyl vztekle. „Co to znamená? Výtah spotřebuje tolik energie, že je půlka lodi potmě.“
 „Vyzvědači mají dva zajatce,“ řekl voják.
 „Jsou to matky?“ zajímal se Deprok.
 „Ne, jsou to cizinci.“
 „Cizinci?“ zafrkal Deprok zklamaně. „To máme živit dva jedlíky navíc?“
 „Přišli z kosmu. Velký Vaza už obě jejich lodi zničil.“
 Voják i Deprok uctivě škytli, když padlo jméno Velkého Vazy.
 „Prohlídnu si ty dva,“ rozhodl otec.
 Ve vchodu našel tři průzkumníky. Byli to dva otcové a malá matka. Právě stahovali jednomu z cizinců helmu.
 Deprok odstrčil vojáky stranou a zadíval se cizinci do obličeje. Neznámý vyrazil úzkostlivý výkřik a zmateně k Deprokově vzhlížel.
 „Je ošklivý a nahý,“ konstatoval senior smečky.
 „U všech všudy, Done!“ vyhrkl cizinec. „Ti chlapi mluví kraahmakem.“
 „Sundejte helmu taky druhému zajatci!“ poručil Deprok.
 Vymanil Surfata že sítě. Seržant s námahou vstal.
 „Jste naši zajatci,“ štěkl stroze Deprok. „Jestli neuposlechnete rozkaz, budete zastřeleni.“
 Tlustý cizinec přikývl.
 „Proč ještě nikdo nevypnul výtah?“ zakřičel Deprok. Jeden z vojáků si pospíšil to udělat.
 Otec se zase otočil k zajatcům.
 „Odkud jste a co chcete u smeček Forrilů?“ tázal se.
 Mezitím už byl také druhý cizinec vysvobozen ze sítě. Zřejmě to byl vůdce, protože se ujal slova.
 „Přišli jsme z kosmu a nemáme žádné nepřátelské úmysly. Proč jste sestřelili naše lodě?“
 „Vaše lodě zničil Velký Vaza,“ vysvětlil Deprok a zbožně škytl. Vzápětí uštědřil Redhorsovi a Surfatovi kopanec.
 „Laskavě škytněte, když se mluví o Velkém Vazovi,“ poručil jim rozčileně. Kývl na vojáky. „Odveďte je do hydroponické zahrady. Ať dávají pozor na teplotu, tím se nám uvolní dva vojáci.“
 „Byli bychom si s vámi rádi popovídali,“ řekl větší cizinec opatrně.
 Deprok pohrdavě plivl na zem. „Určitě jste mládenci,“ konstatoval. „O čem bych si povídal s mláďencem?“
 Poslal vojáky se zajatci pryč a zhasl světlo ve vchodu. Spokojeně zjistil, že agregáty už zase pracují normálně.
 Napadlo ho, že by se i přes svoje stáří mohl ještě jednou přihlásit k bojům o cenu Velkého Vazy. Snad by to byla cesta, jak zachránit smečku. V té chvíli ucítil, že se mu napíná kůže. Spěchal k nejbližšímu výklenku a ukryl se v něm. Dva dny tu bude ležet nahý, hladový a zbědovaný, dokud se nebude moci vrátit mezi smečku s novým kožichem. Doufal, že ho Rank bude zatím důstojně zastupovat.

Brazos Surfata si vložil hlavu do dlaní a přemáhal nevolnost. Vzduch tu byl k zadušení.
 „Jak dlouho nás tady ti zatracení mro-žové chtějí nechat?“ zavrčel.

Redhorse se zasmál. Forrilové se opravdu dost podobali těm pozemským zvířatům.

„vy nic neříkáte, majore," stěžoval si Surfát. „Už jste mluvil s nadporučíkem Bradonem?"

„Bradon už o všem ví," odpověděl Redhorse. „Podle Greka I jsou Forrilové potomci někdejších strážců stanice. Velký Vaza je patrně řídící centrála stanice. Forrilové ji zřejmě uctívají. Proto také bydlí v lodích a do nitra stanice nevstupují."

Surfát vyvalil oči. „Odkud to všechno víte?"

„Poslouchal jsem, co si povídali ti tři vojáci, kteří nás sem přivedli. Pověděli mi, co jsem chtěl vědět."

„Ptal jste se jich také, jak dlouho nás tu nechají?" zeptal se Surfát posměšně.

„Samozřejmě. Tak dlouho, dokud se smečky nepovede líp."

„A kdy to bude?"

„Asi nikdy," odhadoval Redhorse. „Ten obr, který nás tu uvítal, je zřejmě stařšina smečky. Jeho moc se chýlí ke konci. Dokud nebudou mít v čele mladého a silného muže, lepší to nebude. Protože jenom mladý může obstát v boji o cenu Velkého Vazy."

„Nevím, o čem mluvíte, pane, ale věřím vám," řekl Surfát unaveně. „Vím jenom, že tady dlouho nevydržím."

Redhorse se natáhl na podlahu a zády se opřel o stěnu. I když se nehýbal, potil se po celém těle.

„Především musíme dostat na palubu téhle lodi Bradona a ostatní," řekl po chvíli.

„Cože?" vyjekl Surfát. „vy je chcete vydat těmhle barbarům?"

„Zaprvé nepovažuji Forrily za barbary," odmítl Redhorse. „A Zadruhé těm venku brzy dojde kyslík."

„My se tady stejně taky udusíme," připomněl Surfát.

„Máme možnost vyváznout, Brazosi," řekl pevně Redhorse. „Forrilové nás zavřeli právě sem, protože doufají, že jim ta zařízení opravíme."

„Že by?" Surfát se rozkašlal. „Když mi bylo dvacet, povídali mi něco o hydroponii. Dávno už jsem to zapomněl. Vsadím se, že vy na tom nejste líp."

V té chvíli se rozletěly dveře s takovým rámusem, že oba Pozemšťané vyskočili. Dovnitř vtrhlo několik Forrilů. Většina měla žluté kožichy, někteří červené. Všichni byli ozbrojeni.

„Máme návštěvu," řekl Surfát. „Co hledají?"

„Nás," řekl Redhorse.

Vzápětí vyrazil Forril se žlutou srstí vítězný výkřik. Zpozoroval oba muže. Ostatní přestali hledat a shlukli se kolem nich.

„Cizinci!" vyhrkl jeden. „Kraterhak Kan Deprok zaměstnává ve svých sklenících cizince."

Redhorse uvažoval, co asi ten vpád ozbrojenců znamená.

„Copak to není jedno, Oraku?" zeptal se jeden s červenou srstí. „Patří k Deprokově smečce, to je to hlavní."

„Jen pomalu!" protestoval důrazně Redhorse. „Nepatříme k žádné smečce. Pomáháme Deprokově z vlastní vůle."

Forril, kterému říkali Orak, nadšeně zachrochtal zasadil Redhorsovi takovou ránu holí, že Čejen málem upadl.

„A budete pracovat i pro mě?" ptal se.

Redhorse nebyl schopen odpovědi.

„Pracujeme pro kohokoliv!" ujišťoval Surfát.

„Báječné!" křičel Orak. Kývl na svůj doprovod a celá smečka se zase vyřítla z místnosti.

„Řekl jsem to dobře, pane?" ptal se zmateně Surfát.

Redhorse pokrčil rameny. Podíval se na hodinky. Mužové v kopuli měli kyslík ještě na tři hodiny. Byl čas něco podniknout.

„Myslím, že v každém vraku na téhle plošině bydlí jedna smečka," uvažoval. „Zřejmě spolu stále bojují. Nás zajali Deprokoví vojáci, ale teď to vypadá, že se Deprokovy lodi zmocní Orak."

Než mohl Surfát odpovědět, vpadla do dveří malá postava. Forril se žlutou srstí za sebou zavřel a hned nato se zhroutil. Redhorse a Surfát se na sebe podívali.

„Co je zas tohle?" řekl seržant. Redhorse šel k malému Forrilovi, který tiše sténal. „Jste zraněný?" zeptal se.

„Zraněný?" vyjel si na něj kupodivu útočně Forril. „Čest naší smečky je po-špiněná. A všechno jsem zavinil já."

„vy?" podivil se Redhorse.

„Jsem syn Kratorhaka Kan Deproka," řekl Forril a zvedl hlavu. „Musím najít otce dřív, než Orak obsadí celou loď."

„Váš otec se před Orakem schoval?" ptal se Surfát.

Forit se na něj hněvivě podíval. „Otec měl teď brzy převlékat kůži. Žádný Forril se neukáže smečce bez kožichu. Přesto s ním musím mluvit."

„Jste úplně vyčerpaný," konstatoval Redhorse. „V tomhle stavu akorát padnete Orakovým vojákům do rukou. Ale já vím, jak vám pomůžeme."

„Nepotřebuju pomoc cizích mládenců," vrčel Forril. „Já jsem Rank, syn Deproka. Nevidíte, že budu jednou také otec?"

„Nebude z vás otec ani nic jiného, jestli nás teď nebudete poslouchat," varoval ho Surfát.

Redhorse pomohl Forrilovi vstát. Rank se otřepal. Dostal ošklivou ránu do hlavy a byl ještě otřesený.

„Venku máme přátele," řekl Redhorse. „Jsou dobře ozbrojeni. Obstarejte nám naše přilby a nějaký dopravní

prostředek, a my sem ty bojovníky přivedeme."

„Bojoval některý z vašich přátel o cenu Velkého Vazy?" ptal se Rank.

„Ne," přiznal Redhorse.

Rank si pohrdavě odplívl. „Tak jak to můžou být dobří bojo..."

„Ticho!" poručil Redhorse. Z chodby bylo slyšet dupot a zlostné výkřiky. Rank se roztřásl.

„Vaše smečka ustupuje," konstatoval Redhorse. „Musíte se rozhodnout, Ranku."

„Musíme najít Deproka," žádal Rank. „Deprok rozhodne."

Redhorse se podíval na hodinky. Doufal, že vůdce smečky nebudou hledat dlouho.

„Tak dobře," řekl. „Nejdřív nám dejte naše skafandry a my vám pak pomůžeme s hledáním."

Oblékli si ochranné oděvy a vyšli na chodbu. Tam teď nikdo nebyl, bojovalo se o centrálu.

„Je tu spousta výklenků, kam se Deprok mohl schovat," vysvětloval Rank. „ty musíme všechny prohledat."

„Majore, tolik času nemáme," řekl zoufale Surfat.

„Dáme mu hodinu," rozhodl Redhorse. „Jestli starého do té doby nenajdeme, budeme pokračovat na vlastní pěst."

Kraterhak Kan Deprok se třásl zlostí. Musel poslouchat, jak Orakova smečka táhne lodí. Ležel na podlaze v bezectné nahotě. Kůži, kterou svlékl, měl podloženou pod hlavou.

Už dlouho se obával toho, že na ně Orakova smečka zaútočí. Obývali sou-sední loď, a Orak dobře věděl o potížích, do nichž se Deprok dostal. Chytře čekal, až přijde období, kdy bude Deprok měnit kožich.

Deprok dobře věděl, že až bude moci opustit svůj úkryt, bude Orakovým zajatcem. Zbývala mu jediná možnost, přihlásit se do Vazových her. Když vyhraje, smečka znovu zbohatne.

Na chodbě zazněly kroky. Paprsek světla ho zasáhl tak nečekaně, že Deprok vykřikl leknutím. Světlo hned zhaslo.

„Promiň, otče!" zamumlal Rank nejistě.

„Ranku!" zasténal Deprok nechápavě. „Jak se opovažuješ dívat se na mě?"

Rank čtyřikrát hlasitě škytl, aby dal najevo svou úctu.

„Jsou tu se mnou ti dva cizinci," vysvětloval. „Znají možnost, jak vyhnat Oraka z lodi."

„Rozhodně mě nesmí vidět, Ranku," bědoval Deprok. „Co chtějí? Proč nejsou ve sklenících?"

„Počkejte, Ranku," řekl Redhorse. „Deproku, vašich sklenících se zmocnili Orakovci a teď se bojuje o centrálu. Navrhnu vám obchod."

„Zabij ho, Ranku!" vykřikl Deprok celý bez sebe. „On se odvažuje nabízet mi obchod."

Rank omluvně škytl. „Nezabiju ho, otče. má venku na plošině ozbrojené přátele, kteří nám mohou pomoci. Snad je posílá sám Velký Vaza." Znovu mocně škytl.

Deprok usilovně přemýšlel. Jeho smečka už vlastně nemá co ztratit. Třeba se opravdu povede Oraka vyhnat.

„Co cizinci navrhují?" zeptal se.

„Pomůžeme vám dostat zpátky loď," řekl Redhorse. „Za to žádáme, abyste nám ukázali cestu do nitra stanice."

Deprok myslel, že špatně slyšel. Cizinec si dovolil docela otevřeně mluvit o Velkém Vazovi. Jenom s námahou se ovládl.

„je jenom jedna cesta k Velkému Vazovi," řekl obřadně. „Musíte zvítězit v zápasech Vazalů. Vazala pak smí strávit tři dny ve stanici. Za odměnu dostane jeho smečka jednu ze tří největších a nejkrásnějších lodí."

„Souhlasím," řekl Redhorse. „Pomůžete mi tedy, abych se mohl účastnit zápasu Vazalů."

Kraterhak Kan Deprok zapomněl na svou bídu a rozesmál se.

„Co mám dělat, otče?" ptal se Rank.

„Dej jim, co chtějí," rozhodl Deprok.

Redhorse spokojeně přikývl a zapnul svou vysílačku v náramkových hodinkách.

„Připravte se na cestu, Charde," řekl. „Už jdeme."

5.

Chard Bradon musel pořád myslet na zánik BARCELONY. Měl tam tolik dobrých kamarádů... Stál v pobořených dveřích do kopule a díval se ven do černé tmy kosmického prostoru.

Redhorse se ozval před několika minutami a teď už je jistě na cestě.

Nadporučík se podíval na hodinky. Zásoba kyslíku v jejich oděvech vystačí ještě na hodinu a půl. Grek I má lhůtu o hodinu delší. Ale co je hodina!

Vedle něj se ze tmy vynořila velká postava.

„Čtyřicet metrů od nás je maahkská loď," hlásil Papageorgiu. „je obydlená. je tam dýchatelný vzduch. Kdyby nepřišel..."

„Náš mladý přítel je nervózní," ozval se do sluchátek v Bradonově přilbě Doutreval.
 „Prosím, mluvte mým jazykem," vložil se do hovoru Grek 1. „Rád bych věděl, co říkáte."
 „Mluvíme právě o tom, že v nouzi bychom se pokusili vniknout do nejbližší maahkské lodi, kde se dá dýchat," vysvětlil Bradon. „Váš problém to ovšem neřeší."
 „Je to tak," řekl Grek 1. „Já se musím dostat do nitra stanice. Tam snad budou ještě místnosti naplněné směsí vodíku a metanu. Opustím vás hned."
 „Nadporučíku Bradone!" Redhorse se ozval z vysílačky, kterou měl Bradon na zápěstí.
 „Ano, majore, slyším!"
 „Vycházíme ze staré maahkské lodi," informoval ho Redhorse. „Máme tu připravený transportér."
 „Najdete nás v té tmě?" staral se Bradon.
 „Na transportéru je velký světlomet."
 „Proč jste nedali rozsvítit velká světla nad stanicí?"
 „Forrilové na to nemají vliv, stejně jako na zbraně. To všechno řídí počítač uvnitř stanice. Forrilové centru uvnitř stanice říkají Velký Vaza."
 Bradon zřetelně slyšel, jak Redhorse škytl.
 „Nic se nedivte, nadporučíku. Při vyslovení toho jména musí každý škytnout na výraz úcty. Dělán to kvůli našemu průvodci, mladému Forrilovi jménem Rank."
 „Chápu," tvrdil Bradon, i když vůbec ničemu nerozuměl. Byl rád, že ostatní nevidí jeho obličej. „Velký Vaza," mumlal zamyšleně. „To je ale jméno pro stanici!"
 „Nadporučíku!" ozval se znovu Redhorse.
 „Pane?" Bradon se mimoděk postavil do pozoru.
 „Na něco jste zapomněl," řekl Redhorse.
 „A tak," zamručel Bradon.
 A pak škytl.

6.

Orak nevěnoval odchodu tří svých protivníků z lodi žádnou zvláštní pozornost. Předpokládal, že šlo o tři mládence, a jako každý otec cítil opovržení k Forrilům s fialovým kožichem.
 Vůbec ho nenapadlo, že by se tři uprchlíci mohli vrátit se třemi ozbrojenými cizinci. Proto hlídali vchod do staré maahkské lodi jen dva vojáci z Ora-kovy smečky. Redhorse je vyřadil narkotizující zbraní.
 Rank si spokojeně prohlížel dvě matky, které jeho noví spojenci omráčili. Odložil přilbu svého skafandru, a cizinci to udělali také.
 Major Redhorse ukázal na dvě bezvládná těla s červenými kožichy. „Co s nimi?" zeptal se Ranka. „Za nějaký čas přijdou k sobě."
 Mladý otec byl nerozhodný. Matky byly bezbranné a neměly ochranné oděvy. Bylo by nečestné vyhodit je z lodi.
 „Necháme je tu ležet," rozhodl.
 „Budou varovat Oraka," namítl Redhorse.
 „Tak musíme být u Oraka dřív a přemocť ho," prohlásil Rank. „Kromě toho budou ty dvě mít strach přiznat se mu, že špatně hlídaly."
 Mladý Forril zřejmě považoval boj předem za vyhraný.
 „Kolik členů má Orakova smečka?" zeptal se ho Redhorse.
 Rank chvíli přemýšlel.
 „Asi sto třicet," odhadl. „Z toho je třicet otců, padesát matek a padesát mláďenců. O mládence se starat nemusíme. Ti utečou, sotva nás uvidí. Kromě toho teď nejmíň deset Orakových vojáků převléká kůži a nemůžou bojovat."
 „Stejně je to ještě pořádná přesila," konstatoval Čejen. „Musím ještě jednou mluvit s vaším otcem."
 Pozemšťané měli dva ochromující paprskomety a tři dezintegrátory. Major zakázal dezintegrátory používat. Nechtěl mít na svědomí žádné mrtvé. Už pochopil, že boje mezi smečkami málokdy končily smrtí zápasících. Vrátili se k výklenku, kde se ukrýval Deprok. Stařešina zuřil, ale nakonec svolil, že si s majorem promluví, pokud nebude rozsvěcet.
 „Jestli chcete dostat zpátky centrálu, musíte dvanáct hodin počkat," radil mu starý mrzutě. „Pak uspořádá Orak v centrále slavnost na oslavu. Bdělost jeho vojáků poleví. Orak taky určitě uloupil nějaké mladé matky a zavleče je do centrály. Nemůžete počítat s jejich pomocí. Matky jsou dobří vojáci, když je jejich otec s nimi. Orakovi idiotští mládenci jim popletou hlavu, a Orak sám není lepší. Kromě toho tam pošlu svého špiona."
 „Špiona?" podivil se Redhorse.
 „Ano, bude tam mládenec Vank Erak. Ten zatím každé matce zamotal hlavu, když byl poblíž takový divoký chlapík jako Orak."
 Redhorse sice dobře nechápal, jak to Deprok myslí, ale tušil, že mravní normy u Forrilů nejsou nijak přísné.

„Počkejte, až se vrátím ke smečce," dodal ještě Deprok. „Povedu útok sám."
Redhorse ho sice nepovažoval za vynikajícího стратега, ale bylo lepší se s ním nepřít.

7.

O patnáct hodin později se otec Kra-terhak Kan Deprok vrátil ke smečce. Jeho nový kožich svítil sytou žlutí, a Deprok ho uměl vystavovat na obdiv.

Pozemšťané se zatím pár hodin prospali a snědli něco z toho, co jim Forri-lové nabídli. Deprokova smečka se shromáždila ve velkém skladišti. Pozemšťané seděli stranou na zemi a poslouchali Deprokovu vychloubání. Deprok spráskal několik mládenců, několika matkám projevil lásku a se svými sedmi syny projednal pořadí, v jakém budou dědit. Pak konečně přišel k Pozemšťanům.

Stařešina smečky musel být dřív mohutný a svalnatý, ale teď byly jeho svaly ochablé a po celém těle ztloustl. Jeho malá očka téměř mizela v tučném obličejí.

„Hned jak připravíme oslavy vítězství, zaútočíme na Oraka," řekl Deprok.

„Oslavy vítězství?" Redhorse nevěřil svým uším. „ty přípravy mohou počkat, otče. Nejdřív musíme Oraka vyhnat z lodi."

Deprok do Redhorse silně strčil, až se major svalil. „Nikdo mě nebude kritizovat!" křičel rozrušeně. „Já jsem největší bojovník o cenu Velkého Vazy, jaký kdy žil, a nepotřebuju, aby mi radili cizinci."

Redhorse vstal z podlahy a zarazil Bradona, který sahal po zbraní.

„Pomalů, nadporučíku," řekl mu tlumeně. „Jsme odkázáni na tyhle drsné chlapy a musíme respektovat jejich způsoby."

„Nemyslím, že bychom se museli nechat tyranizovat," řekl trpce Bradon.

Deprok už se zase věnoval smečce. Naštěstí zabraly přípravy na slavnost jen hodinu. Z velké části rozvíjel Deprok svoje představy, jak by měl být uctíván jako zachránce smečky.

Konečně se snížil k tomu, aby s Pozemšťany probral plán na přepadení centrály. Ukázal jim výkres, v němž byly zaneseny všechny přístupy k centrále.

„Antigravitační šachta už nefunguje," řekl Deprok. „Oba hlavní vchody budou určitě dobře hlídány. Až se vrátí Vank Erak, poví nám, jak to vypadá s menšími bočními vchody. Nejlepší bude, když budeme předstírat útok na hlavní vchod a vnikneme do centrály postraním."

Smotal výkres. Vtom se do skladiště vpotácel nějaký mládenec.

„Zdá se, že je zraněný," řekl Papage-orgiu zděšeně.

„Zraněný?" Deprok zařval smíchy. „Dostal rozkaz, aby se postaral o Ora-kovy matky, a zřejmě to s tou péčí přehnal." Deprok se vztyčil a přivolal mládence k sobě.

Vank Erak mžoural a vypadalo to, že vůdce smečky ani nevnímá. Deprok ho vztekle nakopl.

„Kolik strážných?" vykřikl na něj.

„Třicet dva," odpověděl Vank Erak. „Z toho dvacet u hlavních vchodů."

„S těmi si snadno poradíme," řekl Deprok.

„To se rozumí," souhlasil Vank Erak. „Jsou to samí otcové."

Deprok se na něj chtěl vrhnout, ale Forril s fialovým kožichem se zachránil velkým skokem.

„Takže je to jasné," obrátil se stařešina na Pozemšťany. „Všechny použitelné mládence pošlu ke dvěma hlavním vchodům. Budou tam dělat takový povyk, že tam Orak pošle všechny strážce. Moji vojáci pak napadnou postranní vchod." Deprok se poškrábal na zádech. „Vás zavedu k jinému vedlejšímu vchodu."

Přátelsky šťouchl do majora a málem mu zlomil lopatku. Redhorse se krátce podíval na Bradona a přikývl.

„Jsme připraveni, otče," řekl. „Nezapomeňte, co jste mi slíbil."

Deprok si pohrdavě odplívl. „Rád bych věděl, proč vy chcete zápasit o cenu Velkého Vazy. Budete vyřazen už v prvním utkání." Napřáhl ruku. „Stiskněte ji," vyzval Redhorse.

Major se chopil podávané ruky. Deprok ho trhnutím zvedl do výšky a nechal ho spadnout na podlahu. Bylo to tak rychlé, že Redhorse vůbec neměl čas se bránit. Otcové a matky, kteří přihlíželi, začali nadšeně bruchet.

Redhorse se s námahou postavil na nohy.

„Pořád ještě chcete bojovat o cenu Velkého Vazy?" ptal se posměšně Kra-terhak Kan Deprok.

„Podejte mi ruku, otče," požádal klidně Redhorse.

Deprok to udělal. Vzápětí ležel před Redhorse na podlaze a skučel bolestí. Mládenci se rozjásali a povzbuzovali Redhorse.

„Při Velkém Vazovi!" zvolal Deprok a obdivně škytl. „vy jste ďábel, cizince."

Vstal, uhladil si kožich a kývl na Pozemšťany, jako by se nic nestalo. Důstojně odkráčel.

Redhorse se smál. „Není to skvělý chlapík?" zeptal se.

Kra-terhak Kan Deprok vedl své malé vojsko postranními chodbami do blízkosti centrály. Dvakrát zasáhl narkotizující zbraní Pozemšťanů a vyřadil dva Orakovy strážce.

Po chvíli je Deprok zastavil. „Slyšíte to?“ zeptal se. Někde v lodi se ozýval pokřik a ne-melodický zpěv. „To je Orakova smečka. Pořád ještě oslavují. Vyhlídlí jsme si vhodnou chvíli. Jsme teď těsně vedle centrály. Tady je ve stěně štěrbin, můžete se podívat.“ Redhorse si klekl a přiložil oko ke škvíře. Když zase vzhledl, tvářil se zmateně. „Je jich tam nejmíň osmdesát.“ „Přemůžeme je,“ zachrochtal Deprok opovržlivě. „Přece se nepustíme do takové přesily, majore,“ zašeptal Surfati. „Obávám se, že už nám nic jiného nezbyvá,“ odpověděl Redhorse. Jako na potvrzení jeho slov začali mládenci z Deprokovy smečky s předstíraným útokem. Povyk, který přitom dělali, ještě přehlušil oslavy v centrále. Forrilové v centrále zmateně pobíhali sem a tam. Velký Forril se žlutým kožichem, kterého si Redhorse pamatoval ze skleníku, vydával rozkazy. Vojáci hledali své hole. Jak se Redhorse mezitím dověděl, holemi mohli zasazovat elektrické rány, jejichž síla se dala nastavit. „Orak teď zkusí obsadit vchody,“ vrčel Deprok. Drakovi vojáci se rozběhli ke vchodům. Byli to samí otcové a matky. Mládenci z jeho smečky stáli stranou a lhostejně čekali, co se bude dít. „Ted' zaútočí Rank se svými vojáky,“ řekl Deprok v očekávání. Šťouchl Redhorse do žeber. „Vidíte tamhleto malou matku?“ olízl se. „Tu unesu,“ oznámil. Redhorse se obrátil k Surfati. „Až zaútočíme na centrálu, postarejte se o našeho přítele, Brazosi. Je zamilovaný, a láska je slepá.“ „Co s ním mám dělat?“ ptal se Surfati kysele. „Mám ho polívat studenou vodou?“ Redhorse se zašklebil. „Hlíďte ho, ať do něčeho nespadne. Deprok musí tuhle bitvu vyhrát, jinak se nikdy nedostaneme dovnitř stanice.“ V centrále se zatím boj soustředil na jeden postranní vchod. Tam se zřejmě pokoušel prorazit Rank se svým oddílem. Bojovalo se v chodbách, takže v samotné centrále zůstal jen Orak s několika vojáky. Deprok se vztyčil v celé své výšce a s řevem se vrátil dovnitř. Major a Surfati se ho marně pokoušeli zadržet. Podlaha se zatřásla, když na sebe oba stařešinové narazili. Každý z nich vážil dobré dva metráky. „Uzavřete vchody!“ křičel Redhorse na své muže. „Drakovi vojáci z chodeb se nesmí dostat zpátky!“ Redhorse a Bradon použili své narkotizující paprskomety a uspali vojáky z Orakovy smečky, kteří zůstali v centrále. Mládenci nadále nečinně přihlíželi. Pozemšťanům se podařilo uzavřít všechny vchody, zatímco Orak a Deprok stále zápasili. Už byli vyčerpaní a pohybovali se ochabě. Surfati nad nimi stál se zbraní v ruce a čekal, kdy bude moci zasáhnout ve prospěch Deproka. „Střelte, seržante!“ zavolal na něj major. „Mohl bych zasáhnout oba,“ váhal Surfati. „To právě potřebujeme,“ zavrčel Redhorse. „Aspoň bude klid. Ti dva stařešinové by nás jen rušili.“ Když byli uspaní, zastrčil Surfati zbraň za opasek. Nadporučík prohlásil: „Dobyli jsme centrálu zpět pro De-prokovu smečku. Nikdo z Orakovy smečky už sem nesmí vstoupit!“ Redhorse se zamyšleně díval na dvě bezvládná mohutná těla. Bradon měl pravdu, v této chvíli se nikdo do centrály nemohl dostat. Horší bylo, že nikdo nemohl ani z centrály ven.

Když se Kraterhak Kan Deprok probral, měl už Don Redhorse přichystaný plán. Už věděl, jak jsou Forrilové tvrdohlaví, a že by jim nikdy nedovolili vstoupit do nitra stanice. Neměl ale chuť strávit zbytek života v Deprokově smečce. Deprok se posadil a zatřepal hlavou. Pak uviděl bezmocného Oraka a vybuchl nadšením. „Porazil jsem Orakovu smečku!“ zahulákal. „Jsem nejlepší bojovník ze všech Forrilů!“ Redhorse to nechal bez komentáře. Místo toho připomněl stařešinovi, že všechny chodby jsou obsazeny Orakovou smečkou. „Nedostaneme se ven, dokud neuzavřete s Orakem smír,“ zdůraznil. „Radši se zřeknu vedení smečky, než bych s tím zbabělcem vyjednával,“ odpověděl Deprok. „Rank se svými vojáky nás vysvobodí.“ „Ti jsou zalezlí někde na spodku lodi a bojí se vystrčit nos,“ namítl Redhorse. „Dobře, promluví si s Orakem sám.“ Orak už přišel k sobě a Deprok se na něho hned chtěl vrhnout, ale Redhorse ho zastavil. „Nejdřív ho zkusím přimět, aby odvolal své vojáky,“ řekl. „Pak s ním můžete zápasit podle libosti.“ Deprok se s vrčením odvrátil.

„Slyším své vojáky venku na chodbách," řekl spokojeně Orak. „Co je vám platná centrála, když nemůžete ven? Lod' ovládá moje smečka."

„Kdy budete příště převlékat kůži, Oraku?" zeptal se klidně Čejen.

„Za pět dní," odpověděl Orak.

„Tak dlouho tu vydržíme," řekl major. „Až začnete svlékat srst, ochromím vás svou zbraní. Budete ležet nahý a bezmocný na podlaze uprostřed centrály a všichni se na vás budou dívat. I Deprok."

„To ne!" vykřikli Deprok i Orak současně.

„Já nežertuji," řekl důrazně Redhorse. „Nezapomeňte, že jsou tu ještě také s námi mládenci. Já a mí přátelé se budeme posmívat vaší nahotě a odplivovat si. Bez kožichu jste ještě menší než nějaký mládenec."

Orak sténal a zmítal se po podlaze.

„Rozkažte svým vojákům, aby odešli z lodi," řekl Redhorse.

„Dobře," zachraptěl Orak.

O patnáct minut později už zase vládla v lodi Deprokova smečka. Její stařešina ale nebyl příliš spokojený.

„vy jste porušil tabu," vyčítal Redhorsovi. „Deprok může smazat hanbu jen tím, že vás zabije."

Redhorse se ale nemohl ohlížet na mravy Forrilů. Musel se dostat do nitra stanice, kde najde silnou vysílačku a doklady o trase kosmických stanic starých Maahků. O tom ovšem nemohl Deprokovy vykládat.

Uplynuly dva dny a nic se nedělo. Pozemšťané se mohli po lodi volně pohybovat. Redhorse byl stále víc netrpělivý a připomínal Deprokovy, že ho slíbil přihlásit do zápasů o cenu Velkého Vazy.

Trosečníci byli ubytováni v malé světnici spolu s třemi arogantními mládenci, kteří se zřejmě nezaměstnávali ničím jiným než péčí o své fialové kožichy. Mládenci byli něco jako trubci u včel, ani nepracovali, ani nebojovali za svou smečku. Forrilové se ale mohli rozmnožovat, jen když se sešla trojice otec, matka a mládenec. Proto pyšní otcové mládence trpěli.

Postavení matek v tomto zvláštním systému bylo stěžejní pochopitelné. Matky byly nemluvné a zřejmě nesdílely s otci opovržení k mláďencům. Otcové se rádi vychloubovali svou odvahou a statečností, matky v červených kožichích měly tyto vlastnosti doopravdy.

Redhorse se dověděl, že ve starých legendách ještě přežívá povědomí o Maahcích. Kdysi před padesáti tisíci lety zajali Forrilové lodě Maahků řízené roboty a přivazili je k plošině. Další generace chlupáčů vyklidily stanici a začaly bydlet výlučně v lodích. Postupně se na původní význam stanice zapomnělo a vznikl kult Velkého Vazy. Redhorse pochopil, že tak je nazýván hlavní ovladač v centrále stanice.

Před tisíci lety ještě Forrilové posílali některé otce do stanice na běžné kontroly. Z toho obyčejně vznikly zápasy o cenu Velkého Vazy. Jejich účastníci byli nazýváni Vazalové. Jen vítězný Vazala směl do nitra stanice.

Redhorse byl rozhodnutý, že zápasy vyhraje, aby tak splnil úkol, kvůli kterému sem přišli.

Někteří Pozemšťané měli zpočátku potíže s trávením, ale brzy si zvykli na ostrou polévku, kterou jim Forrilové dávali. Redhorse jednou sledoval její přípravu, ale ostatním se nesvěřil. Proč by měli vědět, že je to vývar ze svléknuté kožešiny?

Dvaapadesát hodin po vítězství nad Drakovou smečkou přišel za Pozemšťany Kraterhak Kan Deprok.

Doprovázel ho jeho oblíbený syn. Redhorse byl překvapený, jak přátelsky se tentokrát stařešina choval.

„Zápasy Vazalů brzy začnou," oznámil Deprok. „Naše smečka smí vyslat dva zápasníky."

„Výborně!" vykřikl Redhorse. „Jeden budu já. A vy asi ten druhý?"

„ne," řekl Deprok. „Nechám bojovat Ranka."

Redhorse si prohlížel útlou postavu mladého Forrila. Pochyboval, že projde vylučovacími koly. Ale to není jeho věc.

„Doufám, že ve finále se s vámi střetnu," pronesl chladnokrevně Rank.

„Celý tatínek!" zabručel Surfát.

„Nedozvěděl jste se v poslední době něco o jiném cizinci na plošině?" zeptal se Redhorse Deproka. Neměl žádné zprávy o Grekovi I. Také jeho malá vysílačka na zápěstí mlčela.

„Moji vyzvědači mi nic neoznámili," popřel Deprok.

„No dobrá," řekl Redhorse rezignovaně. Grek I se patrně udusil, když mu došla směs. „Budu se připravovat na zápasy."

„Třeba vás bude zajímat, že bude zápasit také Orak," připomněl Rank. „Jestli dostane vás jako soupeře, bude se vás snažit zabít."

„To není nic nového," odpověděl Redhorse lhostejně. Zápasníků bylo sto dvacet osm a nebylo pravděpodobné, že by se utkal právě s Orakem.

„A teď bude náš Vazala chtít trénovat, že?" ptal se posměšně Surfát, když Forrilové odešli.

„Nic jiného mi nezbyvá. Pamatujete si něco z džuda, které vás učili na škole?" zeptal se mladého Řeka.

„Asi tak všechno, pane," šklebil se Papageorgiu.

„Ten chlapec vám poláme všechny kosti, majore," varoval Surfát. „Trénujte radši se mnou."

„Vážíte tolik co větší Forril," připustil Redhorse. „Ale jste pomalý."

Surfat vstal z lehátka a šel k majorovi. „Budeme s vámi zápasit oba najednou, chlapec i já, pane," navrhl. „Tak si uděláte přibližnou představu, co vás čeká, až nastoupíte proti Forrilovi."

V den vazalských bojů ustaly všechny potyčky mezi smečkami. Ze všech lodí se sešli zápasníci i diváci do zvlášť

vyhrazené lodi, která sloužila jako aréna. Forrilové ji přestavěli na obrovskou halu. Bylo tu vedle sebe pět zápasišť a po stranách místa pro diváky skoro až ke stropu. Vešlo se jich sem dva tisíce.

Vylučovací zápasy probíhaly na všech pěti zápasíštích současně, kdežto závěrečný boj se konal v prostředním ringu, aby ho mohli sledovat všichni. Zápasy proběhly v jednom dni. Pak si mohli oba finalisté deset hodin odpočinout před rozhodujícím utkáním.

Major Don Redhorse si snadno spočítal, že musí vydržet šest vyřazovacích zápasů, jestli se má kvalifikovat do finále. Dvojice se losovaly, takže záleželo na náhodě, kteří soupeři na něho připadnou.

Z Deprokovy smečky jich přišlo do arény jen málo. Byl tu stařešina, jeho syn Rank, Redhorse a Brazos Surfat. Rank byl vzrušený, ale Deprok si toho nevšímal a stále chválil jeho statečnost, zděděnou po otci. Kromě toho mu dával cenné rady, jak bojovat. Redhorse se snažil z toho pochytit do nejvíc, protože Deprok byl zkušený zápasník.

Aby se dostali do arény, museli projít víc než stovkou lodí. Kdykoliv potkali nějakého vůdce smečky, Deprok si před ním odplivl na zem na znamení hlubokého pohrdání, ale to zřejmě patřilo k dobrým mravům, protože je nikdo neobtěžoval.

Forrilové se o cizince nijak zvlášť nezajímali. Redhorse i Surfat měli přes ramena přehozenou žlutou kožešinu, což z nich symbolicky dělalo otce. Mládenci se nesměli zápasů zúčastnit ani jako diváci.

Při vstupu do lodi, kde byla aréna, uvítali naši skupinku tři velmi staří otcové. Byli skoro slepí a jejich kožichy byly vybledlé. Přesto je Deprok uctil zdvořilým škytnutím.

„To jsou někdejší Vazalové," vysvětloval Pozemšťanům. „Přidělují zápasníkům kabiny."

Několik mladých Forrilů patriarchům pomáhalo. Jeden z nich zavedl Redhorse a Surfata do jejich kabiny, která byla přímo pod zápasíštěm. Rank dostal kabinu na druhém konci lodi. Deprok šel s ním.

V malé místnosti, kde měl Redhorse čekat, bylo na podlaze několik kožešin. Surfat se na ne natáhl a zamyšleně si škrabal holou lebku.

„Tak teď jste u cíle svých přání, majore," řekl. „Rád bych, abychom už zase byli pryč."

„Odvedl jste skvělou práci jako trenér, tak nemusíte mít starosti," smál se Čejen.

„Mladého ani mě jste zrovna nešetřil," postěžoval si Surfat.

„vy jste taky nebyl zrovna jemný," ukazoval Redhorse modřiny.

Surfat se zašklebil. „Kdypak taky má chudák seržant příležitost poprat se s majorem, pane?"

Redhorse se rozhlédl po místnosti. Dřív to byla patrně část skladiště. Forrilové ji rozdělili příčkami a vytvořili tak kabiny pro mnoho účastníků zápasů. Zařízení bylo prosté.

Don Redhorse věděl, že zápasníci nesmějí být při losování. Žádný z nich neví, proti komu v příštích hodinách nastoupí do ringu.

Každý zápas trval asi půl hodiny. V tom čase museli zápasníci nasbírat co nejvíc bodů. Deset starých Vazalů dělalo rozhodčí.

Finálový zápas byl časově neomezený. Skončil tehdy, když byl jeden ze soupeřů tak vyčerpán, že nemohl dál bojovat. Z Deprokových řečí Redhorse vyrozuměl, že mnozí finalisté svoje vítězství nepřežili.

Dveře kabiny se otevřely a vešel Forril s bílým kožichem. Albín, pomyslel si Redhorse překvapeně.

„Jsem Bourk," řekl Forril. „Jsem kněz Velkého Vazy." Redhorse čekal na obvyklé škytnutí, ale nepřišlo. Bílý Forril mluvil velmi jemně a lišil se i pohyby od ostatních. „Slyšel jsem, že se zápasů zúčastní cizinec, a přišel jsem se na vás podívat."

Redhorse prudce zadoufal, že tento tvor ještě zná pravý význam stanice. Příští Bouřková slova však ukázala, že tomu tak není.

„Nevím, jestli vás mohu připustit k zápasům," řekl albín nerozhodně. „Mohli bychom tím vyvolat hněv Velkého Vazy."

„Jestli se na mě Velký Vaza opravdu zlobí, zničí mě hned v prvním kole," řekl Redhorse. „Chcete o mně rozhodovat sám, nebo přenecháte rozhodnutí Velkému Vazovi?"

„Jste chytrý otec, cizince," řekl bílý Forril zamyšleně. „Už dlouho se nenarodil nikdo, kdo by byl předurčen pro kněžský úřad. Třeba bych mohl navrhnout vás."

Redhorse mlčky zavrtěl hlavou. Usilovně přemýšlel. Kněz byl inteligentní. Jako nepřítel by byl nebezpečný.

„Proč chcete být Vazalou?" ptal se Bourk.

„Chci zlepšit podmínky, v nichž s mými druhy žijeme," zalhal Redhorse. Forril se s tím spokojil.

„Budu se dívat na váš první zápas," řekl. „Ať Velký Vaza rozhodne." Pak odešel.

Surfat se plácal do tlustých stehén.

„Umím si představit, že z vás bude výborný farář, majore," volal spokojeně.

„Jsem rád, že jste ještě neztratil humor, seržante," ušklíbl se Redhorse. „Ale nezapomínejte, že musíme s For-rily vycházet co nejlíp."

O dvě hodiny později si pro Redhorse přišel mladý Forril.

„Už to začíná, Brazosi," řekl major. „Nepůjdete mezi diváky?"

Surfat odmítl. „Nemám na to nervy," řekl. „Počkám na vás tady."

Redhorse pokrčil rameny a šel za Fo-rrilem. Cestou potkával ostatní zápasníky. Byli to velcí otcové, kterým se pod kožešinou napínaly svaly. Ještě než vešli do arény, ohlušil je řev diváků.

Mladý Forril zavedl Redhorse do chodbičky, na jejímž konci visela kožešina jako záclona.

„Až zazní znamení, prolezete tudy," ukázal.

„Jaké znamení?" ptal se Redhorse.

Forril si ho pohrdavě změřil.

„To je váš první boj o cenu Velkého Vazy?"

„Ano," řekl Redhorse.

„Kněz zapne poplachové sirény lodi," vysvětlil mladý otec. „To je znamení začátku. Vy pak vyjdete ven a budete bojovat. To je vše."

„Děkuji," řekl suše Redhorse.

Forril si odplivl na podlahu a odešel. Redhorse se opřel o stěnu a čekal. Za chvíli spustily sirény. Odtáhl kožešino-vou oponu a vyhoupl se do arény. Diváci nadšeně hulákali. Jeho soupeř byl starý otec s mohutnými rameny. Nevšímal si Redhorse a mával na diváky, potom šel k rozhodčím, vedle nichž stál kněz. Něco jim s mnoha gesty vykládal. Albín přivolal Redhorse.

„Nechce s vámi bojovat," vysvětlil mu. „Váš vzhled ho uráží."

„Myslí si, že jsem příliš slabý?" ptal se Redhorse.

Kněz přikývl. Na ostatních zápasích-tích se už bojovalo.

„Co teď?" ptal se Redhorse.

Bourk na něj zamrkal. „Třeba mu ukážete, že máte na něho dost síly."

„Samozřejmě," řekl Redhorse ochotně. Skočil dopředu a podrazil otcí nohy. Těžký Forril zařval a s námahou vstával. Redhorse uskočil před jeho silnými pažemi. Forril se na něj rozběhl. Redhorse se rozkročil a očekával jeho útok.

Na kraji ringu řekl Bourk rozhodčím: „Cizinec má postřeh. Vyhraje."

Starí Vazalové z úcty ke knězi mlčeli, ale pohledy, které si vyměnili, mluvily za všechno.

Když se Redhorse vrátil do šatny, shledal, že Surfat mezitím klidně usnul na zemi se srolovanou kožešinou pod hlavou.

„Brazosi!" křikl na něj.

Surfat se posadil a zmateně se rozhlížel.

„Haló, pane!" uvítal majora. „Nejste zraněný?"

„Ne," řekl Redhorse. „Jsem v pořádku. Vůbec vás nezajímá, jak dopadl můj první zápas?"

„Nejspíš jste prohrál," řekl Surfat smutně.

„I kdepak," řekl Redhorse. „Můj soupeř musel po dvaceti minutách odstoupit, protože už se neudržel na nohou. Kromě toho se přecenil. Snažil se mě zasáhnout a vůbec nemyslel na obranu."

„Blahopřeju!" zabručel Surfat.

„Nevypadá to, že byste měl velkou radost," řekl Redhorse udiveně.

„Zrovna se mi zdálo, že jsem si u Fo-rrilů otevřel obchod s alkoholem," vysvětloval Surfat. „Měl jsem se jako v ráji..."

„Dejte pokoj!" umlčel ho Redhorse.

Přes nedostatek nadšení u Surfata vyhrál Redhorse také příští tři zápasy.

Diváci už si ho všimli a tísnili se kolem ringu, ve kterém bojoval. V pátém zápase byl už soupeř varován předchozími úspěchy cizince a nic neriskoval. Dvacet minut ztrácel Redhorse body, než se mu podařilo Forrila citelněji zasáhnout. Po zápase nebyl Čejen schopen sám odejít do šatny. Museli ho podepírat dva mladí Forrilové.

„Ten vás zřídil," řekl Surfat, když ho uviděl.

Redhorse se pokusil o úsměv, ale byl z toho jenom škleb.

„Vyhrál jsem, Brazosi," řekl. „Ještě jeden zápas, a postoupím do finále."

„Příští zápas je za hodinu," řekl věčně Surfat. „Nebudete v takovém stavu, abyste mohl nastoupit."

Redhorse klesl na lehátko.

„Musím to zkusit, Brazosi. Je to příležitost. Nevěřil jsem ani, že se dostanu tak daleko."

Forrilové odešli a Surfát prohlížel sténajícího majora.
 „Ten chlap vás málem zabil," řekl zlostně. „Nejmíň tři žebra máte zlomená."
 „Dejte mi na to obvaz," žádal Redhorse.
 Surfát roztrhl svou košili a pevně ovázal Redorsemu hrudník. Redhorse sotva držel oči otevřené.
 „Dejte pozor, ať neusnu, seržante," řekl.
 Surfát ho upřeně pozoroval. Těžko skrýval svůj hněv. Nesouhlasil s tím, co Redhorse prováděl. Major nemá naději dostat se až do finále.
 Zastavil se tu Bourk a soucitně se na Redhorse podíval.
 „Velký Vaza vám pomáhal," řekl. „Ale teď jste v beznadějně situaci. Pohlížel jsem si otce, s nímž teď máte zápasit. Je skoro nezraněný a plný síly."
 Redhorse zaklel.
 „Stejně by nemohl zápasit," řekl rychle Surfát.
 „Brazosi!" protestoval Redhorse. „Nepleťte se do toho."
 Albín se obrátil k seržantovi. „Co je mu?" zeptal se. „Je vážně zraněný?"
 „To ne," řekl Surfát. „Ale bude za chvíli měnit kůži."
 Albín se nejistě díval z jednoho na druhého.
 „On lže!" volal Čejen. „Seržante, poručím vám, abyste se o tuhle záležitost nestaral!"
 Brazos Surfát nepohnutě ukazoval na cár kůže, který Redorsemu visel z nadloktí.
 „Vidíte to, kazateli?" S ošklivostí zavrtěl hlavou. „Je tak zaslepený, že by šel do arény nahý. Všichni by ho viděli."
 „To je hrozné!" vydechl zděšeně kněz.
 „Převlékání kůže trvá jen několik hodin," řekl Surfát. „Do finále bude moct nastoupit."
 „Ale do finále se nedostane, jestli nevyhraje příští zápas," namítl Bourk.
 „Po dobu převlékání kůže může nastoupit náhradník," připomněl seržant.
 Redhorse zavrtěl hlavou. „Musel by bojovat proti Koukalovi. To bude těžký zápas. Kdo ho zastoupí?"
 Surfát si poklepal na prsa.
 „Já budu bojovat místo něj," řekl dojemně.
 „Surfate!" vykřikl Redhorse rozčileně. „vy tlustý pacholku, vy dobře víte, že nemáte ani trochu naděje. I když jsem napůl v bezvědomí, pořád ještě bojuju líp než vy."
 „Jenže vy nesmíte bojovat," prohlásil Surfát. „Je to tak, Bouřku!"
 Albín přisvědčil. Vzal Surfata za rameno a odváděl ho ke dveřím.
 Redhorse se zasténáním klesl zpátky na lehátko. Zkusil si představit, jak se tlustý Surfát potácí v ringu, a přikryl si tvář rukama. Bude to krátký zápas, ale diváci si přijdou na své.

Redhorse nevěděl, kolik času uběhlo, když ho probudilo lomcování dveřmi. Hned se mu vrátily bolesti. Pokusil se vstát.
 Dveře se otevřely a dva mladí Forrilové strkali dovnitř pojiždná nosítka se Surfatem. Při pohledu na seržanta vyskočil Redhorse na nohy. Surfát byl v bezvědomí, na hlavě měl ošklivou ránu. Jeho pravá ruka byla několikrát zlomená.
 „Nemohl chodit," řekl jeden z Forri-lů. „Tak jsme ho přivezli."
 Chtěli Surfata shodit z nosítek, ale Redhorse je zadržel.
 „Opatrně ho přeneste na lehátko!"
 nařídil. „Copak nevidíte, že je vážně zraněný?"
 Pomohl jim s těžkým tělem. Surfát se probral a zašklebil se.
 „To jste si mohl ušetřit, Brazosi!" řekl drsně Redhorse. „Věděl jsem, že to takhle dopadne."
 „Obelhal jsem vás, majore," řekl s námahou Surfát.
 „Jak to?" vyhrkl Redhorse.
 „Nemáte zlomená zebra, pane. Jsou jenom naražená. Když si odpočinete, můžete zítra nastoupit do finále proti Orakovi. Já..." selhal mu hlas a stáhl tvář bolestí.
 Redhorse se zadíval na tlustého astronauta.
 „Chcete říct, že jste ten zápas vyhrál?"
 Surfát sotva znatelně přikývl. „Ten Forril asi o mě zakopl. Najednou tam ležel."
 „Zavolám kněze," řekl Redhorse. Ošetří vás."
 „To je zbytečné," řekl Surfát. Oči se mu protočily. Redhorse se nad ním zděšeně sklonil.
 „Brazosi! Nedělejte hlouposti."
 Běžel ke dveřím a otevřel je.
 „Bouřku! Bouřku!"
 Trvalo deset minut, než se kněz dostavil. Jediným pohledem zjistil, co se stalo. Zavolal Forrily, kteří znovu

položili tělo na nosítka a vzdálili se s ním.

„Viděl jsem ten zápas," řekl Bourk po chvíli. „Roukala byl mnohem silnější než váš člověk. Snad desetkrát ho srazil na podlahu, ale ten tlustý otec vždycky znova vstal. Myslím, že to Roukalu nakonec vyděsilo tak, že prohrál. Vašeho přítele pochováme mezi hrdiny."

„Je to pravda, že budu bojovat s Ora-kem?" zeptal se Redhorse.

Bourk přisvědčil. „Už se po vás ptal. Těší ho, že vás má za soupeře."

„Nechte mě odpočinout si," požádal ho Redhorse. „Vzbud'te mě včas na finále."

Vystrčil kněze na chodbu a zamkl za ním.

8.

Redhorse stál s Bourkem v ochozech, když se Orak předváděl v ringu divákům. V předchozích zápasech utržil nějaké šrámy, ale jeho vzhled byl stále imponující. Redhorse při každém nadechnutí bolelo v prsou, na čele mu vystával studený pot.

Bourk ho pozorně sledoval.

„Slyšíte, co diváci vyvádějí?" zeptal se.

Redhorse jenom přikývl.

„Oslavují svého favorita," prohlásil kněz. „vy jste sice senzace těchto bojů, ale Forrilové nepřejí cizinci vítězství ve finále. Diváci budou proti vám."

Redhorse se díval na Oraka, který stál uprostřed ringu a rozehrával mohutné svaly. Občas vyrážel chraptivé výkřiky.

„Nedejte se zastrašit," varoval Bourk. „je stejně rozmlácený jako vy a taky ho všechno bolí. má ale fanatickou vůli."

„Na čí straně vlastně stojíte vy?" ptal se Redhorse.

„Pro mě jste cizinec," řekl Bourk klidně. „Přesto doufám, že budete Va-zalou."

„Proč?" užasl Redhorse.

„Energetické zásoby lodí jednou dojdou," řekl zamyšleně kněz. „Už teď jsou mnohé smečky odkázány na kořistění v cizích lodích. Brzy ale na tom budou všechny lodě stejně."

„To je jednoduché řešení. Uvnitř stanice je víc energie, než váš národ může kdy spotřebovat," odpověděl Redhorse.

Bourk polekaně zavrtěl hlavou. „Nikdo nesmí vstoupit do říše Velkého Vazy."

„A co Vazalové?"

„To jsou vyvolení. Nesmějí Velkého Vazu oloupit," řekl Bourk. „Neudělali by to, i kdybych je k tomu přímo vyzval."

Dolehl k nim Orakův vyzývavý pokřik.

„Rozumím," řekl Redhorse. „Doufáte, že se stanu Vazalou, protože podle vás se ničeho neštítím a jsem schopný okrást i Velkého Vazu."

Bourk neodpověděl. Ani nemusel.

Blížil se k nim jeden z rozhodčích a vyzval ho k nástupu do ringu. Orak už zmizel za oponu do své chodbičky.

„Podle pravidel se před rozhodujícím bojem musíte předvést divákům," řekl starý Vazala. „Tím se zabrání tomu, aby

nastupovali k zápasu zcela vyčerpaní otcové."

Redhorse pochopil, že diváci mohou rozhodnout zápas ještě než začne. Když bude Forrilům připadat příliš slabý, dají najevo nelibost. V tom případě bude prohlášen za vítěze Orak.

Čejen vyšel do ringu. Diváci mlčeli. Redhorse se pomalu procházel po Za-pasišti a zvedl ruku divákům na pozdrav. Nepočítal s nějakou odezvou, ale v dolních řadách se zvedl starý otec a zahulákal povzbuzení.

Redhorse poznal Kraterhaka Kan Deproka.

„Bojujete za naši smečku!" volal na Pozemšťana. Redhorse na něj zakýval. Starý Vazala a kněz byli jediní, kdo mu drželi palce.

Přiblížil se k němu rozhodčí a poslal ho zpět do chodbičky, kde má čekat na začátek zápasu. Byl překvapen, že v chodbičce čekají Chard Bradon, Doutreval a Papageorgiu.

„To zorganizoval Deprok, pane," řekl rychle nadporučík Bradon. „Chce, abychom viděli váš zápas."

„Bude to Surfatův zápas," řekl Redhorse. „Nastoupím jenom kvůli němu."

Bradon svěsil hlavu. „je nám líto, že je seržant po smrti, pane," řekl. „Ale nevěřím, že by souhlasil s vaší trpkostí."

Redhorse lehce pokrčil rameny a upřeně vyhlížel do ringu. Začaly výt poplachové sirény.

„To je znamení," řekl Redhorse. „Musím jít."

Bradon vytáhl narkotizující paprskomet. „Mohli bychom vašeho soupeře odtud nenápadně vyřídít, kdyby to pro vás vypadalo zle."

Redhorse položil ruku na nadporučíkovu paži. „Nedělejte to, Charde," řekl klidně.

„Pro všechno na světě, pane!“ vyhrkl v té chvíli Papageorgiu a ukazoval do ringu. „S tímhle monstrem se máte prát?“

„Vždyť už ho znáte,“ odpověděl Redhorse. „To je Orak.“

„Nechodte tam, pane,“ žádal ho Bradon zoufale. „On vás zabije.“

„Bezpochyby to má v úmyslu,“ potvrdil Redhorse lakonicky. Odstrčil Bradona a skočil do ringu. Orak začal triumfálně rvát, když ho uviděl. Jeho žlutý kožich byl na mnoha místech zakrvácený. Pravé oko měl nateklé. Stařešina plivl na podlahu a pohrdavě zavrčel.

„Vyhnať jsem vás z Deprokovy lodi, Oraku,“ řekl tiše Redhorse. „Pamatujete?“

Orak vztekle zařval a mával svalnatými pažemi.

„A vyženu vás také z arény, Oraku,“ pokračoval Redhorse. „Jenže neodejdete po svých. Budou vás muset odtáhnout jako nějakého...“

Orak skočil na posměvážka. Aréna se rázem ztišila. Redhorse bleskově uhnul, ale Orak reagoval ještě rychleji. Čejen mu naběhl do rány a zhroutil se. Křik diváků slyšel jako z dálky. Orak vítězně zahulákal a vrhl se na něj. Redhorse zoufale pokrčil nohy a zachytil náraz dvoumetrákového těla. Pak se rozehnal hlavou a jeho čelo narazilo do Orako-va citlivého čenichu. Otec zavyl a váha jeho těla se přenesla jinam. Major toho využil a překulil se stranou. Vrávoravě se postavil na nohy.

Napůl slepý Orak hledal svého protivníka. Redhorse uslyšel, jak se na něj řítí, a instinktivně napřáhl paže. Náraz ho znovu srazil. Několik minut se spolu váleli po podlaze. Konečně se Redhorse uvolnil ze sevření. Byl přesvědčený, že další útok nepřetrvá, ale kupodivu neztratil vědomí ani po třech dalších ranách.

Čejen ztratil pojem o čase. Nedokázal by říct, jak dlouho už bojuje. Hromadný výkřik diváků se prodral do jeho vědomí. Major se domníval, že teď přichází Orakův rozhodný útok. Marně však očima hledal svého soupeře. Redhorse klečel a opíral se rukama o zem. Zmateně potřásl hlavou. Pokřik diváků se ještě stupňoval.

„Vstaňte,“ řekl něčí hlas. „Forrilové chtějí pozdravit nového Vazalu.“

„Bouřku!“ zasténal Redhorse. „Ať mě odnesou. Nechci být při oslavě Orako-va vítězství.“

Konečně rozeznal kněze, jehož kožich se pod reflektory třpytil jako sněh.

„Vstaňte!“ řekl Bourk znovu. „To vy jste nový Vazala.“

Redhorse zaplavil pocit radosti a dodal mu novou sílu. Namáhavě vstal a pak teprve uviděl Oraka. Krčil se na podlaze pár metrů od něj.

Byl nahý!

„Porušil tabu,“ řekl Bourk štitivě. „Jeho nenávisť zvítězila nad rozumem.“

Dva Forrilové přikryli knourajícího stařešinu. Redhorse pochopil, že mu pomohla k vítězství náhoda. Právě v rozhodující chvíli začalo Orakovo svlékání kůže.

„Teď můžete vstoupit do říše Velkého Vazu,“ řekl Bourk.

Zdálo se, že čeká na odpověď, ale pod Redhorse se podlomila kolena. Vtom ho zezadu zachytily dvě silné ruce a podepřely ho.

„To je nejkrásnější okamžik, který kdy moje smečka prožila,“ řekl dunivě Deprok a dojatě škytl. „Tohle bude ta největší oslava v naší lodi.“

S těmi slovy si přehodil Redhorse přes rameno a nesl ho ven z arény.

9.

Don Redhorse měl pravou ruku v dlaze a kolem hrudníku obvaz, ale přesto se cítil znamenitě, když ho druhý den po finálovém zápase navštívil Bourk.

Kraterhak Kan Deprok už se nemohl dočkat, až odměnou za Redhorseovo vítězství přesídlí smečka do lepší lodi. Láskyplně hrdinu hýčkal.

Když kněz vešel, poslal Deproka pryč. „Musím mluvit s Vazalou a s jeho přáteli o samotě,“ prohlásil.

Deprok vztekle, ale poslušně odešel a Bourk za ním zavřel dveře.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Redhorse.

„Výborně,“ odpověděl major. „nemůžu se dočkat, až mě zavedete do stanice.“

„Mohu vás zavést jen na práh Vazový říše,“ řekl albín. „Všechno ostatní bude na vás.“

„Tak na co ještě čekáme?“ ptal se Redhorse. „Můžu jít s vámi třeba hned. Rád bych vzal s sebou i své přátele.“

To Bourk rozhodně odmítl. „Jenom Vazala smí předstoupit před Velkého Vazu,“ řekl.

Když vyšli na chodbu, zeptal se kněz: „Pomůžete našemu národu Forrilů?“

„Zkusím to,“ řekl Redhorse. „Z centrály se spojím se svými přáteli ve vesmíru. Přiletí pro mne a zároveň obnoví dodávku energie.“

„Nerad bych, aby došlo k válce s nimi, kdyby chtěli zabrat naše lodě,“ váhal Bourk.

„Vaše lodě je určitě nebudou zajímat,“ ujistil ho Redhorse.

Procházeli dalšími loděmi a všichni vůdci smeček je srdečně vítali. Museli se všude zdržet, a Redhorse si oddechl, když konečně došli do lodi, v níž byla aréna.

„Kde je vchod do stanice?“ zeptal se Bouřka.

„Tady v téhle lodi," řekl Bourk. „Vchodů je samozřejmě víc, ale ty se nesmějí používat. Tady je chodba, kterou vcházejí Vazalové."

Prošli dlouhou chodbou pod zápasíši-ti, z níž se vcházelo do kabin. Na jejím konci byla antigravitační šachta.

„Můžete do ní vstoupit," řekl Bourk. „je v provozu."

„A co bude s vámi?"

„Já tu zůstanu. Zabloudit nemůžete."

„Díky za všechno, otče," řekl Redhorse.

„Nejsem otec," řekl se stopou rezignace kněz. „Jsem matka, ale to nikdo neví. Pro Forrily jsem kněz, protože mám bílý kožich. Ale teď už jdete. Nenechte čekat Velkého Vazu." ,

Redhorse sestoupil šachtou ke dvíř-kám, která lehce otevřel. Chodba za nimi ústila ve velké hale. Našel tu některé stroje maahkského původu. Hledal především vysílačku.

Chodba pokračovala i za halou a ústila v pološeré místnosti. Podle zařízení už se blížil k centrále.

Náhle se v místnosti rozsvítilo. Uviděl v kresle postavu v maahkském skafandru, která na něho mířila zbraní.

„Už jsem si říkal, jak dlouho vám bude trvat, než se sem dostanete," řekl Grek 1.

„Greku!" zvolal s úlevou Redhorse. „Už jsem se o vás bál."

Chtěl jít k Maahkovi, ale ten zamával zbraní.

„Zůstaňte, kde jste, Redhorsi!" poručil.

Major se zamračil. „Co je to za nesmysly? Zaveďte mě do centrály, ať můžeme odvysílat zprávu."

„vy sem chcete zavolat pozemské lodě, je to tak?"

„Samozřejmě," potvrdil Redhorse. „Odvezou nás."

„Já už jsem jim dal zprávu," řekl Maahk. „Letí sem víc lodí, mezi nimi i CREST III s Perrym Rhodanem na palubě."

Redhorse zahvízdal. „Jednu chvíli jsem myslel, že jste se zbláznil. Tak už dejte tu zbraň pryč."

„vy jste mi nerozuměl," řekl Maahk. „Nezavolať jsem lodě, aby nás odvezly. Chci je zničit."

Redhorse cítil, jak se mu zježily vlasy v zátylku.

„Nevíte, co mluvíte," řekl zvolna. „Když budou naše lodě opěťovat palbu, zničí stanici a vás s ní."

„Pozemské lodě nebudou připravené na útok. Vaším jménem jsem jim odvysílal, že je tady všechno v pořádku.

Pak jsem všechny staniční zbraně připravil k palbě. Neunikne ani jediná loď."

Redhorse si vzpomněl, jak dopadla BARCELONA, a musel si přiznat, že Maahk nemluví do větru. Ale co vědce tak změnilo? je snad pod vlivem Mistrů ostrovů? je někdo z nich tady ve stanici?

„Dostal jsem se dovnitř v posledním okamžiku," vzpomínal Grek 1. „Málem jsem se udusil. Teď už jsem si zase naplnil zásobníky."

„Tak takhle to bylo," mumlal si Redhorse. Teď pochopil, k čemu došlo. Dočasný nedostatek vzduchu zapůsobil na Maahkův mozek. Grek 1 nebyl ovlivněn Mistry ostrovů ani nikým jiným. Grek 1 se zbláznil. Musí s ním tedy jako s bláznem zacházet.

„Třeba bych vám mohl pomoci s přepadením pozemských lodí," řekl.

„Ukažte mi centrálu a možná vám něco užitečného poradím."

Grek 1 vstal a rozsvítil obrazovku na protější stěně. Ukázala se na ní velká místnost s různými přístroji.

„To je centrála," řekl Maahk. „Všechno jsem naprogramoval. Stačí jen počkat, až pozemské lodě vybuchnou."

„Přesto jste mohl něco přehlédnout," naléhal Redhorse. „Zaveďte mě do centrály."

„ne," odmítl Maahk. „Vím, co máte v úmyslu. Kromě toho nemůžete do centrály bez ochranného oděvu.

Vypustil jsem vzduch."

Redhorse se na něj polekaně podíval. I kdyby se mu povedlo Maahka přemoci, do centrály se nedostane.

„Víte, že lodě na plošině jsou obydlené?" zeptal se Redhorse. „Chcete způsobit smrt tisíců Forrilů?"

„To je mi jedno," odsekl Grek 1. „Nezáleží mi ani na tom, jestli přítom sám zahynu. Můj národ už nesmí být od vás zotročován."

„Zotročován?" opakoval Redhorse nechápavě. „Vždyť jsme spojenci. Vzpomeňte si přece, jak k tomu došlo, že jsme tady přistáli."

„To vím přesně," odpověděl Grek 1. „vy jste mě donutil nastoupit do vaší lodi, abych vám vydal starou maahkskou stanici."

Tady se slovy nic nezmohlo. „Když vás nepřesvědčím, tak zase půjdu," řekl Redhorse a chtěl se otočit.

„Stát!" vykřikl Grek 1. „vy už odtud neodejdete. Mohlo by to ohrozit mě plány."

„Počkejte ještě," řekl zoufale Redhorse. „Budou mě hledat, když se nevrátím."

„Tomu nevěřím," řekl Maahk. „Celou tu dobu, co jsem tu, se tu nikdo neukázal. Proč by měl někdo přijít zrovna teď?"

Zvedl zbraň a mířil na Redhorse. Padl výstřel, a major se díval s rozšířenýma očima, jak se Maahkova kombinéza na prsou barví krví. Grek 1 vykřikl, upustil zbraň a zhroutil se.

Teď teprve Redhorse pochopil, že to nebyl Maahk, kdo vystřelil. Pomalu se otočil a u vchodu uviděl Bouřka s dezintegrátorem v ruce.

„Bouřku!" vyhrkl major. „Kde se tu berete? Čí je to zbraň?"

„Vaše," odpověděl kněz. „Deprok vám ji vzal a dal ji mně."
 Redhorse udiveně zavrtil hlavou. „Jak jste věděl, že jsem ohrožen?"
 „Je tu odposlouchávací zařízení a systém kamer, o nichž ví jen kněz. Pozoroval jsem tohohle tvora už delší dobu, ale nevěděl jsem, jestli to není někdo z vašich přátel. Teď vím, že je to váš nepřítel i nepřítel Forrilů."
 Redhorse se podíval na mrtvého Maahka.
 „V podstatě to nebyl náš nepřítel," řekl. „Byl nemocný. Ale povedlo se mu aktivovat zbraně ve stanici. Musíte mi obstarat můj ochranný oděv, Bouřku. Jinak se dovnitř nedostanu."
 Bourk hodil dezintegrátor na zem, otočil se a šel pryč. Redhorse běžel za ním.
 „Bouřku!" naléhal. „Pomůžete mi. Bouřku?"
 Kněz šel dál, aniž se ohlédl. „V říši Velkého Vazy se nesmí s ničím manipulovat," řekl.
 Redhorse chytil kněze za loket. „Já nechci s ničím manipulovat, pochopte to. Chci jenom dát do pořádku, co Maahk pomíchal."
 Bourk se prudce zarazil a celý se roztřásl.
 „Co je vám?" polekal se Redhorse.
 „Zastřelil jsem Vazová velekněze!" nařikal Bourk. „je to Maahk. Sám jste řekl, že je to Maahk."
 Redhorse si vzpomněl na legendy Forrilů a proklínal svou neopatrnost. Zatřepal Bourkem.
 „Zastřelil jste ho, ale byl to špatný muž! Kdyby Velký Vaza chránil svého velekněze, byl by vás potrestal na místě. Ale to se nestalo!"
 „Trest přijde," nařikal Bourk. „Lodě Forrilů budou zničeny. Tak je to v legendě."
 Redhorse bezmocně sevřel ruce v kapsách. Lodi Pozemšťanů se blíží, a on nemá u sebe ani malou náramkovou vysílačku. Zůstala v Deprokově lodi. Tam už nestačí doběhnout.
 Vtom si vzpomněl na Surfata. Surfata měl na ruce vysílačku. je pochován někde v lodi, ve které je aréna, s mrtvými zápasníky.
 Popadl Bouřku, který jenom vzlykal.
 „Vstávejte, Bourku. Ukážete mi, kde leží můj mrtvý přítel."
 „Za vchodem do antigravitační šachty najdete dveře," vysvětloval Bourk nezvučně. „Za nimi je velká hala. Tam jsou uloženi mrtví. Jsou mumifikováni. Váš přítel je uložen v horní vrstvě. Najdete ho."
 Redhorse se rozběhl. Halu našel bez potíží. Byla jasně osvětlená. Už cestou se divil, jak se do jedné haly vejdou všichni mrtví Forrilové. Teď, když vešel, to pochopil.
 Forrilové mumifikovali jenom hlavy svých mrtvých.

Bourk se opíral zády o stěnu a hleděl do prázdna.
 „Když jsem byl v hale mrtvých, promluvil ke mně Velký Vaza," řekl Redhorse a posadil se ke knězi. Věděl, že má poslední příležitost.
 Kněz mlčel.
 „Velký Vaza říkal, že není dobré, aby byla také hala mrtvých zničena," pokračoval Redhorse. „Není spokojen se svým knězem. Kněz zastřelil velekněze a chce svůj trest přesunout na celý národ Forrilů."
 Bourk vstal a uhladil si srst.
 „Velký Vaza chce, abych si trest odpykal jen já sám," řekl šťastně.
 „Je to tak," potvrdil Čejen. „Proto mi teď přineste ochranný oblek a přilbu, abych se dostal do centrály."
 Bourk přisvědčil a odběhl. Ubíhal drahocenné minuty. Redhorse doufal, že se kněz vrátí včas.

10.

Pomocný člun CRESTU III přistál na plošině. Redhorse nebyl překvapený, když z něj se dvěma muži vystoupil i Pery Rhodan. Major, Bradon, Papa-georgiu a Doutreval stáli před vchodem do Deprokovy lodě a čekali.
 V kosmu se vznášelo sedm pozemských lodí, mezi nimi CREST III. Redhorse vypnul automatiku v centrále stanice, takže už jim žádné nebezpečí nehrozilo. Bouřka museli spoutat, aby se nedopustil sebevraždy. Redhorse doufal, že ho to za pár dnů přejde.
 O deset minut později byl Perry Rhodan uvnitř Deprokovy lodě. Kraterhak Kan Deprok přijal hosty podle svého zvyku nevlídně.
 Redhorse podal Velkému administrátorovi zprávu.
 „V centrále je dost podkladů, pane," řekl závěrem. „Jsem si jistý, že teď najdeme ostatní stanice bez potíží."
 „Vletěl jste do téhle oblasti bez dovolení," řekl Rhodan. „Stanici jste sice našel, ale cena za to byla příliš vysoká."
 „Uvědomuji si to," řekl Redhorse. „Nechci se hájit, ale náš hlavní rozkaz zněl, najít nouzovou stanici za každou

cenu. Ted' mě můžete dát uvěznit."

„Nechci vás dát uvěznit. Myslím, že jste si už vytrpěl své. A teď, co se týká Forrilů. Musíme stanici obsadit strážnými roboty, abychom byli informováni, kdyby se tu objevili Tefrodi."

„Chtěl bych vás poprosit, pane, dejte robotům příkaz, aby obnovili zdroje energie pro Forrily. Potřebují zásobování ze stanice, aby přežili."

Rhodan ukázal na stařešinu. „Pomůžeme jim," řekl.

„Proč s námi nemluví naším jazykem?" zeptal se rozčileně Kraterhak Kan Deprok a vztekle plivl před Rhodana na podlahu.

„Říkal jsem Vazalovi jenom, jaká je pro nás čest poznat vaši smečku," řekl duchapřítomně Rhodan. „Tam, odkud přicházíme, je vaše jméno dobře známé, Deproku. Děti se učí ve škole o vašich vazalských zápasech."

„Opravdu?" zahučel Kraterhak Kan Deprok a nadšeně poplácal Rhodana po zádech. „Tak to budeme přáteli." Stiskl mu ruku a škytl tak mocně, až se celý otřásl.

Perry Rhodan mu stisk ruky oplatil.

„Škytněte, pane," šeptal Bradon prosebně. „Honem škytněte, než si to ten chlapík rozmyslí."